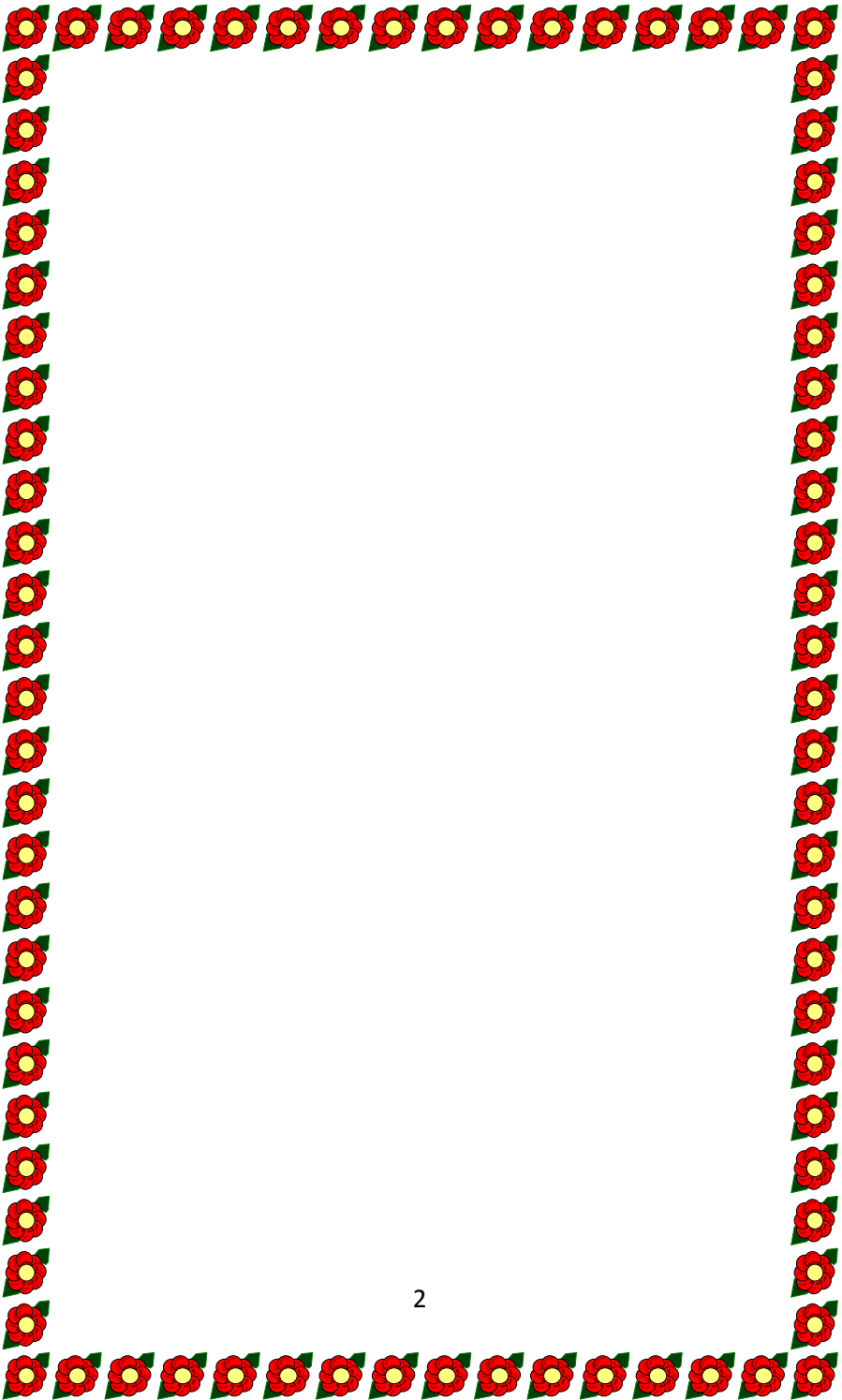

Zinaida SMOCHINĂ-ROTARU

**Un buchet de poezii
Pentru voi, iubiți copii**

Cernăuți – 2014

Zinaida SMOCHINĂ-ROTARU

UN BUCHEȚ DE POEZII –
PENTRU VOI, IUBIȚI COPII

Culegere computerizată: Sergiu BARBUȚA

Valea Prutului

Зінаїда СМОКІНЕ-РОТАРУ

ЛЮБИ ДІТИ, ВАМ ДАЮ –
БУКЕТИК ВІРШИКІВ

(румунською мовою)

Комп'ютерний набір: Сергій БАРБУЦА

**O carte de versuri, ghicitori și povestiri în limba română
adresată copiilor de la grădiniță și elevilor din clasele primare.**

Coperta cărții: Nicolae Hauce, George Boicu, Luca Narcisa,
Mircea Galan, Cristina-Alexandra Catan, Lavinia Biberi,
Adrian Maranca, George Boicu, Adi Miu, Gheorghe Checheriță,
Florin Andreescu, Laura Bâlc, Constantin Barbu și alții.

Sunt deosebit de recunoscătoare soțului meu
Nicolae ROTARU, care m-a susținut și m-a încurajat
să editez pe cont propriu cea de-a cincea carte.
Îi adresez cele mai sincere urări de bine și multă sănătate.

Zinaida Smochină-Rotaru împreună cu soțul Nicolae Rotaru.

Tatiana și Victor la 4-5 anișori.

Dedic această carte copiilor mei, Tatiana și Victor

VERSURI PENTRU MAMA

MAMA

Mamă, ești una pe lume,
Mai scumpă ființă n-am.
Mi-ai dat graiul ce n-apune,
Mi-ai dat dragostea de neam,
M-ai legănat în pruncie
Și în rouă m-ai scăldat
Ca să cresc om de-omenie
Și cu sufletul curat.
Inima-ți este o carte,
Deschisă spre adevăr
Și necazul când mă bate,
Sfatul tău mereu îl cer.

8 Martie

8 MARTIE

Opt martie, zi cu soare,
A mămică-i sărbătoare,
Toată ziua mă gândesc
Ce cadou să-i dăruiesc?
Să-i propun o ciocolată –
De mămica-i cumpărată,
Mai bine-i spun că o iubesc,
Ca ea în lume nu găsesc!

MĂMICĂ, DE ZIUA TA

Mămică, de ziua ta,
Ți-am cules un ghiocel,
Însă eu nu ți-l pot da,
Poate vii tu după el.
Mamă, ești așa departe –

La tine nu pot s-ajung,
Când îmi amintesc de tine,
Lacrimi pe obraz îmi curg.
Și cu fața înlăcrimată
Tot privesc cu dor spre poartă,
Poate te-oi zări venind,
Cu mult dor să te cuprind.

MAMA MEA

Mamă, ești unica pe lume
Și tare te mai iubesc
Pentru a ta blândă povață,
Cu drag, mamă-ți mulțumesc.

Te chem în clipe grele
Și te port mereu în gând.
Mamă, m-ai adus pe lume,
Asta n-am să uit nicicând.

MĂMICA MEA

Mămică din depărtare,
Cât de mult eu te iubesc,
Te aștept să vii acasă,
În prag să te întâlnesc.

Și doresc eu tare mult,
Să mă vezi cât am crescut,
Împletită cu fundiță,
Cum mă duc la grădiniță.

PESTE HOTARE

Peste hotare s-a dus mămica
Și-am rămas eu cu bunica,
Cu bunelul și-un pisic,
Și cu fratele mai mic.
Tot mai bine-i cu mămica,
Apoi când e și tătica,
Când suntem cu toți la masă
Cina este mai gustoasă,
Casa-i tot mai luminoasă,
Copilăria-i mai frumoasă.

MAMĂ, FĂRĂ TINE

Eu când plâng, mămică,
Tu nu mă mai auzi,
Nici nu mă vezi,
Când obraji-s uzi.
Bunica, câteodată,
Plânge cu mine,
Că ni-i greu acasă,
Mamă, fără tine.
Te-ai dus în țări străine
Și nu ne mai vedem,
Te-ai îndepărtat de casă
Și nu te mai avem.

PÂINEA, PATRIA ȘI GLIA

LIMBA NOASTRA CEA ROMÂNĂ

Limba noastră-i grai de mamă,
Dulce, ca strugurele de poamă.
Seara când toți se adună,
Mama zice: „Noapte bună!”.

Limba noastră-i limbă sfântă,
Ca îngerul de pe icoană.
Sfânt este cuvântul,
Rostit în grai de mamă.

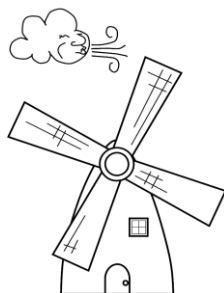
Limba noastră-i cer senin,
Cu câmpii și izvoare,
Limba noastră-i pace –
La noi și-ntre popoare.

Limba noastră-i limbă veche,
Moștenită din străbuni.
S-o păstrăm, să n-o distrugem,
Să fim noi pe ea stăpâni.

MOARA

Moara zice: „Țac, țac, țac!
Eu, copii, făină fac.
Ale voastre bunicuțe
Să vă coacă plăcintuțe,
Plăcintuțe cu dulceață
Ca să pape „Nătăflează”.

S-A NĂSCUT ION ÎN BUCOVINA

(poezie dedicată poetului român Ion VATAMANU)

S-a născut Ion în Bucovina
Plai slăvit în versuri și în cânt,
De aici i se trage rădăcina,
Din pământul acesta blând și sfânt.

Ion a fost ca o frunză,
Ce s-a desprins din copac,
Vântul l-a mânat departe
De-al lui iubit meleag.

Cât de mult tânjea poetul
După Țara lui de Fag,
Nu-și uita el nici măicuța,
Care-l aștepta în prag.

El a fost, dar nu mai este,
S-a revărsat din versul lui
Un izvor de dulci cuvinte
În matca pământului.

Ion – poet bucovinean
Și-a iubit portul și graiul,
Și-a cântat străbunul neam,
Scumpa baștină și plaiul.

A scris poeme frumoase,
A plecat și ne-a lăsat,
Versuri și gânduri duioase,
Despre al nostru mândru sat.

El s-a stins subit din viață
Ca frunza ruptă de pe fag,
Ca un scurt apus de soare
Pe al nostru drag meleag.

❧ BUCOVINA ❧

Bucovină, Bucovină,
Țara mea de dor,
Aici eu m-am născut
Și-aici aș vrea să mor.

Pe-al tău meleag iubit,
Unde am copilărit,
Frumos cântă ciocârlia,
Binecuvântând câmpia.

Cât de dulce este
Pâinea de pe masă
Și apa din fântână,
Că-s la mine-acasă.

În versuri te descriu poeții
Și te cântă cântăreții.
Măreț să fie al tău nume
Pe-al vetrelor străbune.

Am o Țară, am o glie,
Pe-acest petic de pământ,
Am un soare ce răsare
Și n-apune el nicicând.

VATRA PĂRINTEASCĂ

(mătușii Mărioara)

Mereu îi duce dorul,
Iar măicuța bătrână
Plânge și suspină.
Un fecior ea a avut
Și pe acela l-a pierdut,
Moartea nemiloasă
L-a răpit de lângă casă,
Și a rămas biata în tristețe,
Fără sprijin la bătrânețe.
Plânge ea sărmana,
Că fecior nu mai are,
Iar fața-i brăzdată
În lacrimi de sare.

LANURI DE GRÂNE

Lanuri mari de grâne,
Adiate ușor de vânt,
Încărcate de spice coapte,
Se apleacă la pământ.

Ele stau în așteptare
Ca să fie treierate –
Combinele lucrează
Din zori până-n noapte.

Pâinea adunată
Are un rost mare:
Ea e viața noastră
Ce-o trăim sub soare.

PRUTUL

(poezie dedicată victimelor inundației din anul 2008)

Prutule, te-ai tulburat
Și în boale ne-ai băgat,
Tot din maluri ai ieșit,
Peste lume ai pornit,

Mânând apele la vale,
Distrugeai totul în cale,
Căci pe unde ai trecut,
A rămas mâl și lut.

Satele înfloritoare –
Rămâneau îngrozitoare.
Cinci ani au trecut
Până când ne-am revenit.

Noi când auzim de tine
Sângele ni se zbate-n vine,
Vorba ni se încâlcește,
De ape, Doamne, ne ferește!
Niciodată să nu fie
Așa mare tragedie!

ÎNCHINARE PÂINII

Mă închin în fața pâinii,
Când mă aplec s-o frământ.
Ea e viață și mi-i scumpă,
Că-i crescută din pământ.
Nu doresc să fac avere,
Să mă-ntrec cu cineva,
Vreau să am pe masă pâine –
Asta e dorința mea

DE ZIUA ÎNVĂȚĂTORULUI

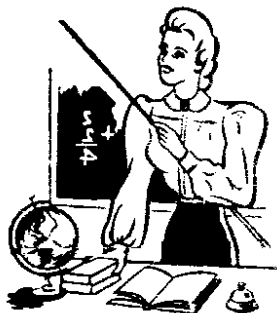
În această zi de toamnă,
Cu trandafiri înfloriți,
Aduc adâncă plecăciune
Învățătorilor iubiți.

În fața voastră se închină
Pomii din vârf spre rădăcină
Și se apleacă florile,
Cu toate culorile.

Un proverb din bătrâni spune:
„Învățătoru-i cu mare nume”.
El seamănă binele pe pământ,
Cu înțelepciune în cuvânt.

Numai el poate să știe
Inima copilului cum bate.
Numai el îi altoiește
Marea dragoste de carte.

Dragostea de limbă și meleag
Și de obiceiul drag,
Și-i dă bună povață,
Cum să se comporte-n viață.

POEZII DESPRE ANIMALE

ARICIUL CEL ȚEPOS

Prin grădină, doi pici
Se-ntâlniră cu-n arici
Și l-au întrebat: „Bădie,
Ai deschis croitorie?”.

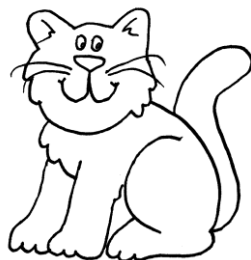
Iar ariciul cel țepos
Le răspunse cam bățos:
– Am eu croitorie acasă,
Dar aricioaica nu mă lasă.

Când se face dimineața,
Ea-mi încâlcește ața.
Mă muncesc ca s-o desfac,
Că nu pot pune-n ac
Și nu pot să cos nimic,
Doar vederile îmi stric.

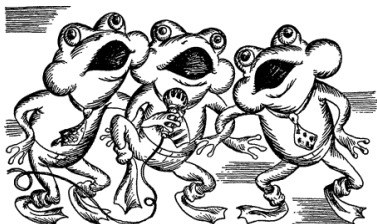
PISICUL

– Hai la școală, măi pisic!
– Nu plec, că nu știu nimic!
Nici să scriu, nici să citesc,
Numai șoriceii pândesc.
Mai știu să dau târcoale,
Pe la lapte, când e-n oale,
Știu să gust și smântâna,
Când lipsește gospodina.

ORCHESTRA BROAȘTELOR

Cântă broaștele în baltă
Oac, oac, oac! și vesel saltă.
Ce orchestră, ce mai cor!
Cocostârcu-i dirijor.
El conduce muzicuța
Și le-nghite cu fuguța.

MOTĂNELUL CEL VĂRGAT

Motănelul cel vărgat
Tare-i neastâmpărat –
Dimineața când se scoală
Își bagă mustața-n oală,
Apoi se șterge cu lăbuța
Că și-a pierdut băsmăluța.

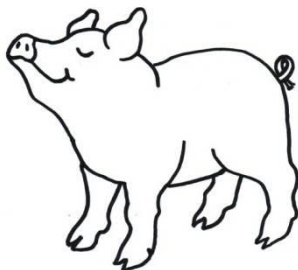

RAȚA CU PAPUCI

Rața zice: „Mac, mac, mac!
Mi-am pierdut păpucii-n lac.
După ei mă tot cufund,
Însă ei s-au dus la fund.
Tot îi caut și înot,
Numai nu pot ca să-i scot.
M-oi duce la piață joi,
Ca să-mi cumpăr alții noi.
Și-am să merg cu ei la școală,
Pe rățoi să-l bag în boală”.

PURCELUL

Un purcel cam hrăpăreț
A dat fuga în coteț,
La găini ca să le vadă,
Să le mai tragă de coadă.
Dar nu știu ce s-a întâmplat,
Până acum n-am aflat –
Găinile cotcodăceau,
Penele pe sus zburau,
Iar purcelul nostru, frate,
Ieși cu cocoșul în spate.

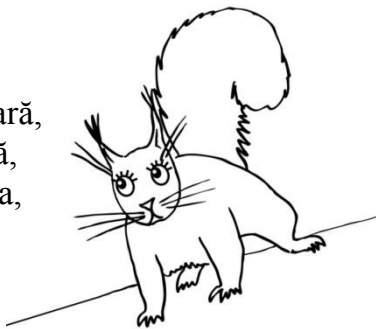

SPRINTENA VEVERIȚĂ

Într-o zi de sărbătoare,
Sprintena veveriță,
Să se-ncălzească la soare
Coborî în poieniță.

Speriată de doi băieți,
S-a ascuns între scaieți
Și e foarte supărată
Că codița-i înscăiată.

Întorcându-se-n cămară,
Coadă i-a rămas afară,
În scorbura nu-ncăpea,
Scaii se țineau de ea.

PĂSĂRICA

O micuță păsărică,
Tremură pe gard de frică,
Ca să zboare nu putea,
Iar pisica o pâdea.

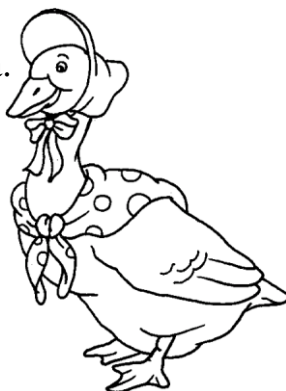

PISICA

Pisicuța cea pufoasă
Nu-și găsește loc în casă –
La ulcică se întinde,
Să vadă dacă se prinde.
Dorea să guste smântâna
Până va veni stăpâna.

GÂSCĂ LA PIAȚĂ

Gătită, ca de sărbătoare,
Pe nas cu ochelari de soare,
Cu cravată și bonetă,
Se porni pe-o bicicletă
S-ajungă din zori la piață
Ca să-și cumpere verdeață.
Îi trebuiau și ciuboțele,
Și ciorapa cu dantele,
Crupe de orez sau mei
Pentru boboceii ei.
Nici umbrelă nu avea,
Tare multe-i trebuia,
Însă banul n-ajungea,
Că de lucru nu avea.

VEVERIȚA

Veverița sprinteoaă
Face regulă-n cămară,
Că i-au mai rămas alune,
La păstrare ea le pune.
Pentru iarna viitoare,
Ca să aibă de mâncare.
Fără grijă va ierna,
Pe nimeni nu va deranja.

DRĂGĂLAȘUL IEPURĂȘ

Drăgălașul iepurăș
A venit de pe imaș.
Și-a intrat în grădină,
Ca să roadă vreo tulpină.
Când câțelul a lătrat,
Tare s-a mai speriat.
Cu urechile pe spate,
O luă la goană, frate.
Dacă mai îngăduia,
Mare tărăboi era.

PISICA MEA

Într-o zi pisica mea
Tare se mai zvârcolea:
– Miau, miau, miau!
Miau, miau, miau!
Brânză vreau, dar cum să iau?
De stăpână eu mă tem,
De mă prinde, mă face ghem.

CIOCĂNITOAREA

Într-un pom de nuc,
O ciocănitoare: tuc, tuc!
Cu ciocănitul îi dă zori
Alfabetul morselor.

Mai în toată dimineața
Vești transmite ea, isteța,
Păsărilor călătore,
Care sunt în depărtare.

Oare unde să-nvățat,
Că la școală n-a umblat?
Fără carte, cum de știe
Radiotelegrafie?

ADUNAREA BROAȘTELOR

Toate broaștele din lac
Aveau mare adunare –
După ultimul anunț
Să discute-o întrebare.

– Oac, oac, oac! – zice una, –
Întâi lichidăm minciuna.
Zice alta: „Oac, oac, oac!
Murdărie-i multă-n lac.

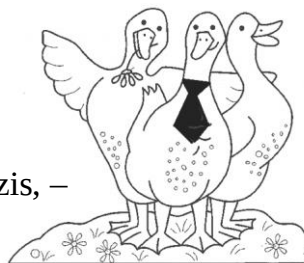
Mai avem de discutat,
Să alegem un deputat,
Că trăim fără de lege,
Cocostârcul ne culege”.

DOUĂ GÂȘTE ȘI-UN GÂNSAC

Două gâște și-un gânsac
Se porniră-n înot pe lac,
Veniră ei de cu zori,
Ca să prindă peștișori.

Iar o broască mai isteță
Le sări direct în față:
– Oac, oac, oac! – ea le-a zis, –
Pescuitu-i interzis.

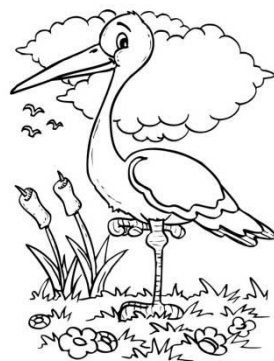

Iar dacă vă împotriviți,
Atunci amendă o să plătiți.

COCOSTÂRCUL PESCAR

La o margine de baltă,
Un cocor prin apă saltă.
Peștișori el pescuia,
Pentru prânz îi pregătea.

Sprijinit într-un picior,
Bagă ciocul în ulcior
Și gustă el din bucate
Să nu fie prea sărate.

MOȚATA

O moțată: Cot-co-dac!
Cerea la masă cozonac.
– De nu-mi dați: Cot-co-dac!
Ouă eu n-am să vă fac!

CĂȚELUȘUL ȘCHIOP

Din ogradă un cățel,
În drum iute a ieșit,
Un băiat îndărătnic
Cu o piatră l-a lovit.

Scheunând, sărmanul,
Prinse a șchiopăta,
O lăbuță i-a frânt
Și tare-l mai durea.

Nepăsător, băiatul,
Trecu pe lângă el,
Lăsându-l în stradă,
Șchiop și singurel.

Cine face rele,
Va fi pedepsit,
Că Domnul nu-l iubește
Pe cel nelegiuit.

IEPURAȘUL

Țup, țup, țup, iepurașul
Înconjoară tot imașul,
Cu lăbuțele lui mici,
Când pe acolo, când pe-aici.

Are puiuți mititei,
Hrană caută pentru ei,
Mărișori ca să-i crească,
Nepoței să-i dăruiască.

PISICUȚA CEA HAINĂ

Pisicuța cea haină
Tot cu gândul la smântână,
Pe furiș, încetișor,
Bagă capu-ntr-un ulcior,
Iar stăpâna – poc! cu bățul,
Nu i-a mai ticnit ospățul.
Prin ușă, ca o săgeată,
O zbughi afară-ndată,
Dacă mai îngăduia,
Vai și-amar de pielea sa.

GĂINUȘA

Găinușa cea moțată
Nu se vede prin poiată,
Nici în curte n-a ieșit
Să se ia după ciupit.
Gospodina de necaz
Se opri lângă pârlaz:
– Oare ce s-a-ntâmpat –
A fost vulpea la furat?
Din cuiarul de sub șură

Un ou mic a făcut gură:
– Nimic rău nu s-a-ntâmpat,
Ieri pe mine m-a ouat
Și-acuma mă încălzește,
Adică de ieri clocește,
Ca din ist ou mititel
Să iasă un cocoșel.

CUCUL

Cucul a stat de cântat,
Căci din orez a gustat.
Este tare amărât –
I-a rămas un bob în gât.

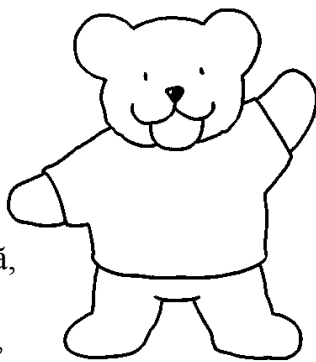
Va cânta tocmai la anul,
Căci a răgușit, sărmanul.
Va cânta la primăvară,
Când a-nverzi lunca iară.

CE FACE OARE BUNICA?

Ce face oare bunica?
Stă de vorbă cu pisica,
În mână cu o vârguță,
O netezește pe blăniță,
Că nu-i prea ascultătoare,
Dă târcoale la ulcioare.
Ar vrea și ea gospodină
La ulcica cu smântână.

URSULEȚUL

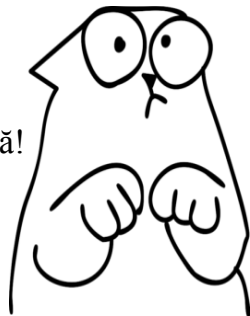
Am și eu un ursuleț,
Dar nu-i tare vorbăreț.
Toată ziua șede jos
Și-ncă-i tare mofturos.

Bosumflat peste măsură,
Nu pune orice în gură.
Când îl pun în cărucior,
El tot strigă: Mor, mor, mor!

PISICUȚA PEDEPSITĂ

Pisica, sărind din pat,
La blidar s-a furișat,
Că-i miroase a cărnă,șă,
Dar vai și-amar de-a ei blănișă!
Stăpâna a grămădit-o,
Cu bățul a netezit-o.

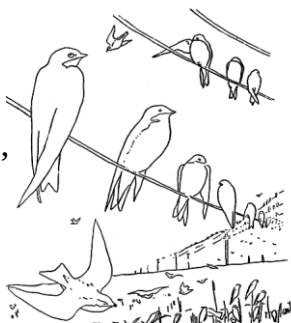
IEPURAȘII

– Vânătorule, măi frate,
Ce ne-mpuști pe ne-ntrebate?
Cu ce noi suntem de vină,
Că ne ochești fără milă?
Noi nu-ți facem nici un rău,
Nu te temi de Dumnezeu?

SUS, PE FIR

Sus, pe fir, s-au adunat
Rândunelele la sfat,
Aveau mult de discutat
Despre zborul apropiat.

Cum vor trece peste mare,
La așa o depărtare,
În țări calde se vor duce,
Cine oare le-a conduce?

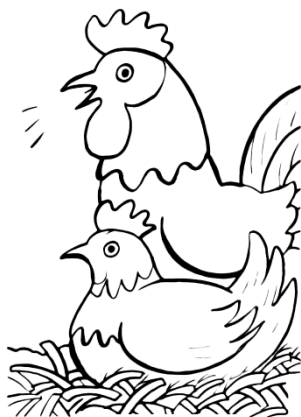
Le trebuie un conducător,
Să-l aleagă din neamul lor.

SFADA

Cocoșelul prin grădină
O certa pe o găină,
Că e prea lăudăroasă,
Nici nu se ține de casă.

Face un ou pe săptămână,
Dar cotcodăcește-o lună.
Când iese de pe cuiar,
Strigă parcă a pojar.

– Cot-co-dac! Cot-co-dac!
Ou-i pentru cozonac!
Cocoșu-i zice din grădină:
– Taci din gură, fă găină!

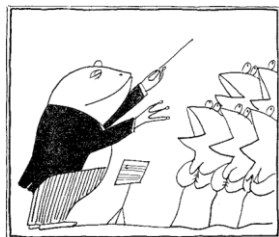

Nu mai spune nimănui
Că din ouă scoatem pui.
Însă ea nu vrea să tacă,
La sfadă știe să-l întrecă.
Și îi zice: „Fire-al naibii de cocoș,
Bun ai fi tu pentru borș!”.

ORCHESTRA BROAȘTELOR

Ieșind broaștele pe mal,
Hai să cânte din caval.
Oac, oac, oac! – toate în cor,
Dar n-aveau un dirijor.

Că brotacul: oac, oac, oac!
S-a cam reținut pe lac,
Ca să-și caute un frac
Și cămașă de bumbac.

MOTANUL ȘI ȘORICELUL

În cămara-ntunecoasă,
Un șoricel avea casă,
Dar ce a pățit, sărmanul,
Iată că-l prinse motanul.

Și punând laba pe el,
Îl mâncase frumușel.
Botul și-a șters cu lăbuța,
Că-și pierduse băsmăluța.

VRĂBIUȚA

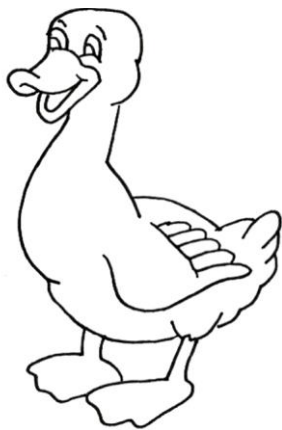
Vrăbiuță mititică,
Ciripești pe rămurică?
Ție nu ți-i de loc frică
De-a noastră pisică?

LA CAFENEA

La vale, lângă cișmea,
S-a deschis o cafenea.
Șef era rățoiul Mac,
Îmbrăcat în negru frac.

Rața cu șervet la gușă,
Primea oaspeții la ușă,
Iar rățuștele cochete
Îi serveau cu ouă fierte,

Cu cafea și ciocolată,
Cu peștișori prinși în baltă.

ȘORICELUL LA PLIMBARE

La plimbare-un șoricel
Se-ntâlni cu-n motănel.
El de frică a-nlemnit,
Cu glas stins a chițcâit:

– Chiț-chiț-chiț! motănaș,
Eu te rog să mă mai lași,
Să nu mă mănânci acum
C-abia am ieșit la drum.

Poate nu-i nici un prăpăd,
Lumea vreau să o mai văd,
Dac-oi crește, știu eu bine,
Tot nu voi scăpa de tine.

ÎN POIANĂ

În poiana din pădure,
Cu floricele și cu mure,
Iepurașii s-au adunat,
Așezându-se la sfat.

Întrebări aveau ei multe –
Și mai mari, și mai mărunte,
Că n-au morcovi, nici
verdeață,
Legumele toate-s la piață.

Prețurile într-una cresc,
Dar ei pensii nu primesc.
De unde bani să plătească,
Iepurașii cum să-și crească.

MORALA ZILEI

Un cocoș sări în scară –
Vroia s-aprindă o țigară,
Iar găina: cot-co-dac!
– Vreau și eu un fum să trag.

– Cu-cu-rigu! a strigat:
– Fa găină, te-ai stricat.
Ai văzut în bățatură,
Găini cu țigări în gură.

Tu cu mine să nu te pui,
Tu faci ouă și faci pui,
Apoi îi dădăcești,
Că găină te numești.

HOAȚA DE PISICĂ

Hoața cea de pisică,
Neavând de nimeni frică,
Furișându-se-ncetișor,
Înșfăcă un pușor.

Puiul prinse a țipa,
Iar cloșca o fugărea
Și dându-i mâței un cioc,
Salvează puiul pe loc.

Mieunând cu mare jale,
Nu mai putea de durere.
Puiul țipa în zăvoi,
Vai, ce mare tărăboi!

RÂNDUNICA

Rândunica zboară roată
Pe deasupra la ogradă,
Își caută un locușor
Să-și facă un cuibușor.

Ouăle să le clocească,
Puișorii ca să-și crească,
Undeva la dos să fie,
Ca pisica să nu știe.

CLOȘCA

Cloșca puișorii-și strigă:
– Am un boț de mămăligă!
Tot îi strigă și-i adună,
Mămăliga-i tare bună!

Alergând ei cu fugața,
Au ciugulit mămăliguța.
După ce s-au săturat,
La soare s-au așezat.

VÂNĂTORUL

Iată-l pe moș Vasile
Cu-n cojoc de zece kile
Și cu arma grea-n spinare
Se porni la vânătoare.
Cum mergea moșul agale,
Un iepurași îi ieși în cale.
Până arma-și potrivea,
Urechil-o șterpeli.

CĂȚELUȘUL CAMPION

Cățelușului îi place
Cu mingea ca să se joace.
Cu lăbuța o lovește,
Mingea se rostogolește.

Îi mai place lui Grivei
S-alerge din urma ei.
Dacă mingea s-a oprit
Și cățelul a-ngăduit.

Dând din coadă bucuros,
Lângă ea s-așează jos.
Așteptându-l pe Ion,
Să-i spună că-i campion.

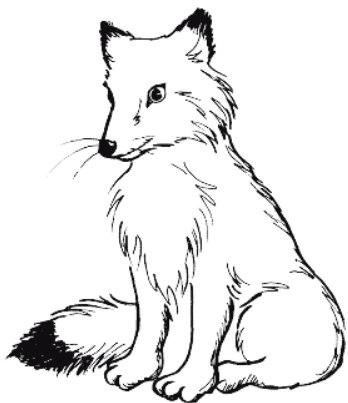
RÂNDUNICA A SOSIT

Rândunica a sosit,
În șopron a poposit.
Cuibușorul să-și construiască,
Puișorii mari să-i crească.
Mărișori când vor fi,
Vor zbura spre miază zi.

BROSCUȚA OAC

O broscuță: oac, oac, oac!
A sărit pe mal din lac,
Pe mal fiind rouă mare,
S-a răcit ea la picioare.
Și-a cântat: „Oac, oac, oac!”
Mai bine mă scald în lac.
În apă eu pot să-not,
În rouă nu mai pot.

VULPEA

Vulpea cea șireată,
Ieșind din vizuină,
Se opri lângă poiată
Ca să fure o găină.

Când Grivei o simți,
Ea se puse pe fugă,
Iar câțelul după ea
Mai că s-o ajungă.

SFADA

Doi rățoi colea-n ogradă,
Au pornit o mare sfadă.
Nu se știe a cui e vina
Și care este pricina.

Scărmănat și ciupit,
Unul dintre ei a fugit,
Și ca să termine sfada,
S-a întors iute cu coada.
Și-a fugit tuchiluș,
Să scape de bătauș.

LUPUL

Tot ținându-se de șale,
Urlă lupul într-o vale,
Că năravul îl cam mână,
Să mai deie pe la stână.

Și acolo năpastele
I-au numărat coastele.
De va mai trece pe la oi,
Fără cap vine-napoi.

GÂNSACUL CEL POSAC

Un gânsac cam posac
Un covrig ascunse-n sac,
Și mânca numai el,
Când era singurel,
Nimic nu da nimănui,
Ținea pentru gușa lui.

VULPEA

Are coadă înfioată,
Tare-i hoată și șireată,
Dar vai de coada ei,
Când dă peste ea Grivei.

CLOȘCA CU PUI

Are cloșca zece pui,
Nouă sunt și unul nu-i.
Cel încălțat și cu moț,
Mai poznaș e dintre toți.

Cloșca-l strigă: pui, pui, pui!
La mâncare, dar el nu-i.
Printre tufele cu spini,
Trecu gardul la vecini.

Iar cocoșul pintenat,
De moț mi l-a scuturat.
Cu-cu-ri-gu! Treci acasă,
Mama te strigă la masă.
În ogradă tu n-ai loc,
Cu frățiorii la un loc?

CAPRA CU CHITARA

Într-o zi, mai înspre seară,
Cânta o capră la chitară.
Ea cânta și dansa,
Și pe țap îl îndemna.

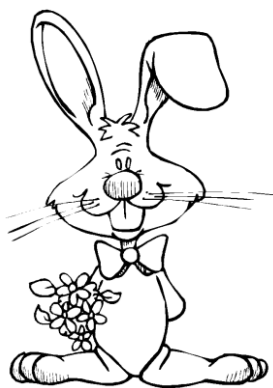
Însă țapul nu vroia,
Fiindcă capul îl durea.
Și i-a zis ei, ca să știe,
Lui nu-i place veselie.

PISICUȚO, VINO-NCOACE

Pisicuțo, vino-ncoace
Știu că torsul tare-ți place.
Fără fus și fără furcă,
Nimeni nu te mai încurcă.

Eu pe tine te iubesc,
Vino, să te netezesc.
Am să-ți dau și lăptișor,
Uite-acuma din ulcior.

IEPURAȘUL TUCHILUȘ

Pe iepurașul Tuchiluș
Îl doare un picioruș,
În poiană-i, sub un plop,
Nu mai fuge, căci e șchiop.

Vânătorul a ținut
Și-n lăbuță l-a ochit.
E rănit și speriat,
Dar cu zile a scăpat.

CĂȚELUL ȘI BOBOCUL

Un cățeluș iute foc
Hămăi la un boboc.
– Ham, ham, ham!
Am să te înham,
Că întruna îți faci de cap!
De mai sâsâi tu la mine,
Nu ne auzim de bine.

CĂȚELUȘUL CEL SPRINȚAR

Cățelușul cel sprințar,
A prins din fugă un ziar,
Ce vântul îl răsfoia
Și prin curte îl purta.

Mai întâi l-a pipăit,
Pe urmă l-a mirosit,
Așezându-l în fața sa,
Amărât el medita.

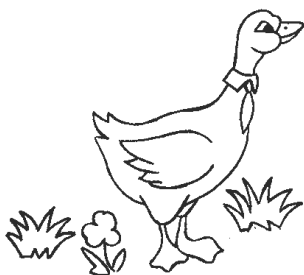
Alfabetul de știa,
Cât de bune îi prindea!
Cum avea el să citească,
Dar așa e o gură cască.

CÂNTĂ-UN PUI

Cântă-un pui la mandolină,
Sufletul își mai alină,
Că mămica l-a lăsat
Și departe a plecat.
Cântă puiul și suspină:
– Când ea oare o să vină?

GÂSCA PROFESOARĂ

Merge foarte delicată
Cu bobocii ei la baltă,
De dimineață până seara
Așa ca și profesoara,
Întruna le vorbește

Pe mămica o ascultă,
Că de nu, treaba e slută.
Dacă careva greșește,
Ea pe dată-l pedepsește.
Toți copiii sunt cuminți
Și ascultă de părinți.

Și pe toți îi lămurește,
Îi învață cum să înoate,
Pe drum cum să se
compoarte.
De dușmani să se păzească
Și la iarbă cum să pască.
Elevii – zece bobociei –
Stau cuminți în jurul ei,

DOI PUIȘORI

Doi puișori de găină,
Ce se mai certau,
Găsind un grăunte,
Să-l împartă nu puteau.

Venind cocoșu-n ajutor,
Îl ciugulise repejor.
Puișorii se fâstâci
Și în sec ei înghiți.

PISICUȚA CEA PUFOASĂ

Pisicuța cea pufoasă,
Furișându-se în casă,
Într-o zi de dimineață,
A furat un șold de rață.
Dându-se sub pat, la dos,
A ros carnea de pe os.
O știi bine că e hoasă,
Dar ea nu se mai dezvăță.
Vă spun în secret,
Câte-odată o mai iert.
Altă dată de-o grămădesc,
Cu vârguța o netezesc.
Primește și câte-un băț,
Să-i mai treacă de ospăț.

PUIȘORUL PIU-PIU-PIU

Puișorul piu-piu-piu
Nu-i nici mort, nu-i nici viu,
Când pisica l-a-nhățat,
Tare s-a mai speriat.
Stăpâna de n-apărea,
Apă rece nu mai bea.

PICIUL ȘI ARICIUL

– Bună ziua, moș Arici!
L-a salutat pe drum un pici.
– Ce mai faci, unde te duci,
Pe cărare când apuci?
– În livadă eu mă duc,
Am pierdut doar un papuc
Și aș vrea ca să-l găsesc,
Că desculț mă prăpădesc.

MOTĂNELUL NEEDUCAT

Motănel needucat,
Capu-n oală ce-ai băgat?
Eu întâmplător te-am prins,
Tu mustățile ți-ai lins.

Motănel fără rușine,
Nu știu ce să fac cu tine.
Tot îți zic, tot te învăț,
Nu-nțelegi fără de băț.

RÂNDUNICA

Harnică ca o furnică,
Se zbugiuma o rândunică,
Căutând hrană de cu zori
Pentru micii pușori.

Iar spre seară ostenită
Și de oboseală frântă,
Cu ei se culcă-n cuibar,
Să mai uite de amar.

Și adormind ea visase
Că de-acum a-mbătrânit,
Iar pușorii ei zburase
Și la ea n-au mai venit.

Văzându-i în zori adunați,
Zbură cu ochii-nlăcrimați,
Ei stăteau în cuib cuminți,
Așteptând pe rând hrăniți.

URSULICĂ ROTOFEI

Ursulică Rotofei
Se opri lângă știubei,
Trecu pe la prisacă
Miere să guste oleacă.

Albinele când au aflat,
Tare s-au mai supărat,
Acele au pregătit
Și la luptă au pornit.

Toate l-au înconjurat
Prin cojoc l-au înțepat.
Ursulică de durere,
A uitat gustul de miere.
Părăsind în grabă locul,
Că-i borteau cojocul.

CĂȚELUȘUL MEU TĂRCUȘ

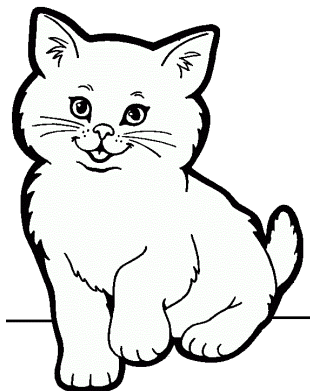
Cățelușul meu Tărcuș
Vrea și el la săniuș.
Eu îi zic să stea în casă,
Însă el nu se mai lasă.

Când mă duc cu săniuța,
După mine-i cu fuguța,
Tot aleargă bucuros,
N-are timp de mai stat jos.

PISICUȚA CEA VĂRGATĂ

Pisicuța cea vărgată,
Tot pândea lângă poiată,
Urmărind un șoricel,
Să pună laba pe el.

Șoricelul speriat,
– Chiț, chiț, chiț! a țipat,
– Pe aici de nu veneam,
Cu tine nu mă-ntâlneam.
Vai, pisică hrăpăreață,
Vrei să mă mântui de viață.

MOTANUL MITROFAN

Mitrofan se-mbolnăvi,
Că trei oale smântâni,
În grădină stă tolănit,
Și îi tare amărât.
Jurându-se că-n viața sa
Pe la oale n-a mai da,
Că prea lacom a mai fost
Și-acum se simte prost.

ORCHESTRA BROAȘTELOR

Cântă broaștele în cor,
Că brotacu-i dirijor.
– Oac, oac, oac! Oac, oac, oac!
Ce concert mare-i pe lac,
Cântă toată broscăria,
De răsună stufăria.

IEDUȚUL POFTICIOS

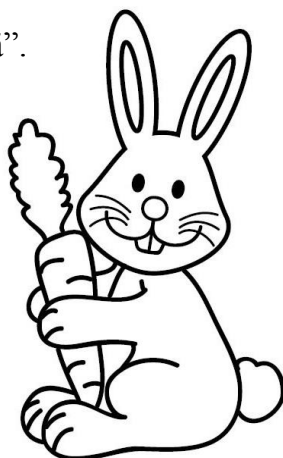
Un ieduț iaurt vroia,
Mamă-sa lăptic îi da.
El zbiera: „Iaurt, iaurt,
Vreau să fie cât de mult!”.
Mama-capră: „Be-he-he!
Ce, nu-ți place laptele?
Îi mânca tu și verdeață,
Că iaurtu-l duc la piață,
Ca să fac eu păraluțe,
Ție să-ți cumpăr ghetuțe...
Dacă-a fi iarna geroasă,
Să nu ieși desculț din casă”.

PĂSĂRICA MICĂ

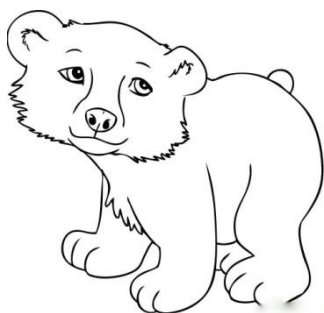
Pășărică mică,
Lasă-mă un pic,
În cuibușorul tău
N-o să ți-l mai stric.

Vreau să mă uit la tine,
Cum tu muncești.
Cuibușorul tău
Cu greu îl construiești.

Grija-ți este mare,
Dar tu ești mică,
Cât de greu îți vine
Să muncești singurică.

URSULEȚUL POFTICIOS

Ursulețul pofticios,
Cu cojocul lui pe dos,
Mormăind tot prin pădure,
Căută el fragi și mure.

Dar nimica n-a găsit,
Fragii abia au înflorit.
Mor-mor-mor! Supărat,
Cât mai este de-așteptat?

DOI MOTĂNEI

Doi motănei mici de tot
Și cu lăptișor pe bot,
În rând cu mămica lor,
Tot cu torsul îi dau zor.

Întruna: sfâr, sfâr, sfâr!
Dar în urmă nici un fir.
Că de toate dățile,
Furca li-e mustățile.

PISICUȚA PIS-PIS-PIS

Pisicuța pis-pis-pis,
Tu câți șoricei ai prins?
Spune-mi câți ai mâncat,
Câți în boală i-ai băgat?

Vai de bieții șoricei –
A intrat frica în ei.
S-au ascuns prin vizuine
Să nu dea ochii cu tine.

MOTĂNELUL TOARCE

Motănelul cel vărgat
Toarce, toarce neîncetat,
Sfârâind încet și lin,
Parcă-ntinde un fir de in.

Când mâncarea e la foc
Torsul rămâne pe loc.
– Meau-meau-meau! neîncetat,
Vreau mâncare c-am lucrat!

URSUL SUPĂRAT

Trece ursul pe cărare,
Supărat, nevoie mare,
Că se duce la prisacă,
Miere să guste oleacă.

Iar acolo, ce păcat! –
O albină l-a înțepat,
I-a băgat acul sub piele
Și nu poate de durere.

PISICA LA VESELIE

Șoriceii joc pe masă,
Că pisica nu-i acasă.
Dusă-i la o veselie,
Degrabă n-are să vie.
Acolo vor fi bucate,
Și-a mânca pe săturate.

SPIRITUALITATEA ÎN VERSURI

RUGĂ CĂTRE TATĂL DE SUS

Mă închin în fața Ta,
Căci Tu faci mereu minuni.
Alungă, Doamne, dușmănia,
Fă oamenii mai buni!

Dă-ne, Doamne, pace,
Lumea toată să se-mpace,
Să nu fie război nicicând,
Cât vom trăi pe pământ.

Să avem noi de toate,
Câmpuri cu roade
bogate,
Să fie cerul curat,
Nu de gloanțe sfârtecat.

Copilașii să zâmbească
Și în pace ca să crească,
Să nu rămână nicicând
Fără părinți pe pământ.

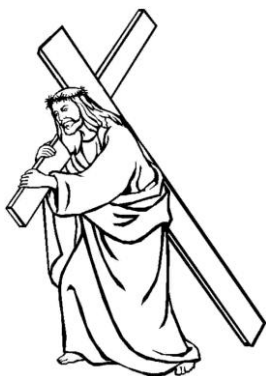

Nu știu dușmanii ce vor
De nu-ncap în pielea lor.
Ei tot piedică ne pun,
Să n-avem un trai mai bun.

Dă-ne Doamne, pace,
Fără minciuni și rele,
Ajută-ne, Doamne,
În orice clipe grele.

TU, CÂND LUMEA AI ZIDIT

Doamne, ai mare putere,
De la Tine tot se cere,
Căci ești duhul nevăzut
În toate ce Le-ai făcut.
Tu, când lumea ai zidit,
Pe toate Le-ai potrivit –
Cum o floare să-nflorească,
Iarba cum să odrăslească,
Tu, cu puterea cea mare,

Viaț-ai dat la fiecare:
La o pasăre, la un pom
Și la pește, și la om.
De n-ar fi puterea Ta,
Toate pe loc ar sta,
Nimica n-ar înverzi
Și nici lumea n-ar trăi.
Pe toate Le-ai așezat,
Nimica n-ai încurcat.
Tu la toți le-ai dat un loc,
O soartă și un noroc.

IISUSE, NUMELE TĂU DRAG

Iisuse, numele tău drag,
E taina, care-mi dă putere,
Să înfrâng ispitele șirag
Și valurile de durere.
Te rog, stăpânul meu preabun,
Prin harul tău să mă oprești,
Să nu zidesc, ce Tu dăruiești,
Să nu dăruiești, ce Tu zidești.

STRIGĂ-L PE IISUS

Când cazî în disperare
Cu sufletul distrus,
Nu-ți pierde speranța,
Strigă-l pe Iisus.
El iartă oricând
Și-ți vine-n ajutor,
Îți răspunde la chemare,
Și-ți este mai ușor.

ȚIE, DOAMNE, ÎȚI MULȚUMIM

Ție, Doamne, îți mulțumim
Că ne dai tot ce dorim –
Sănătate și putere,
Că-i cea mai de preț avere.

Ne îndreapți pe drumuri bune
Și ne dai înțelepciune,
Ne dai pâine, ne dai sare
Și la minte luminare.

Te rugăm, Doamne, fierbinte,
Te rugăm neîncetat,
Să ne dai o cale dreaptă,
Și cu teamă de păcat.

PENTRU COPIII POZNAȘI

IONEL CEL RĂSFĂȚAT

Ionel cel răsfățat
Nici o iotă n-a-nvățat,
Fiindcă timp nu-i ajungea –
Alte planuri el avea:
Cu bicicleta, la scădat,
Apoi la buneii în sat,
Ori cu mingea pe toloacă,
Cu semenii lui de joacă.
Zburdă-ntruna băiețelul,

Seara adoarmind ca mielul.
Când de ziuă se zorește
Iar pe drumuri se pornește,
Dar să meargă și la școală
Pentru el e mare boală.

CLOPOȚELUL DIN NOU SUNĂ

Vara a trecut, se duce,
De pe-al nostru drag meleag,
Toamna iarăși ne aduce
Pe septembrie în prag.

Clopoțelul din nou sună,
Cu glasul lui întinerit,
Dragi elevi – ziuă bună!
An școlar – bine-ai venit!

STROPI DE PLOAIE

Stropi de ploaie au prins să cadă,
Făcând baltă în ogradă.
Ion foarte bucuros
Sări de pe divan jos.

Și-a făcut o corăbioară,
Apoi a dus-o afară.
Așezând-o pe o baltă
Unde broaștele tot saltă.

NECAZUL ILENUȚEI

Amărâtă-i Ilenuța,
Toată noaptea n-a dormit –
Ursulețul ei, Mișuța,
Tare s-a îmbolnăvit.

Vroia ca să-l ajute,
Dar singură ea nu putea,
Îi trebuia un doctor,
Bani nu prea avea.

AMĂRÂTUL

– Ionele, ce-ai pățit,
Ești atât de amărât?
– Am scos bobocii la păscut,
Jucându-mă, i-am pierdut.

Mămica s-a supărat,
M-a trimis ca să-i cat,
Dacă nu-i aduc acasă,
Nici să nu mă invită la masă.

IONEL ȘI SCARA

Se urcă Ion pe scară
În pom, s-ajungă o pară.
Când să rupă para,
Alunecase scara.

Iar Ion speriat,
De creangă s-a agățat.
– Ajutor! el striga,
Însă nimeni n-auzea.

Și-a rămas pe pom, sus,
Până soarele-a apus.
Taică-său de nu-l căuta,
Acolo el înnopta.

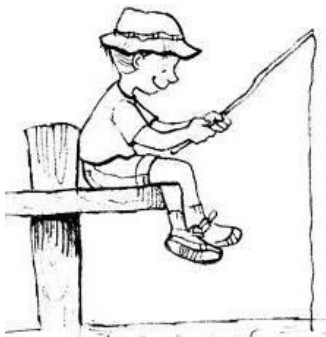
ILENUȚA ȘI BUNICA

Ilenuța servea la masă
O supă delicioasă.
Ea un pic se cam silea,
Bunicuța o certa:
– Dragul bunei puișor,
Mergi tu mai încetișor,
Nu te grăbi, că-i cădea,
Te-i lovi și te-a durea.
– Oare-s mică eu, bunică?
Am eu grijă singurică!
Mai aduc și o piftie
Și mă țin de farfurie.

PESCARUL

NicuȘor s-a pregătit
Să plece la pescuit.
Și-a luat undița, rucsacul,
Cu merinde și-a umplut sacul.

S-a încălțat cu cioboțele
Apa să măsoare cu ele.
Pornindu-se cam grăbit,
Dar îndată s-a oprit.

Să pescuiască într-o baltă,
Tocmai la el la poartă.
Că erau peștișori
Pentru pescari începători.

NEASTÂMPĂRATUL

Un copil neastâmpărat
În copac s-a cățărat,
Iar de acolo, de sus,
Se bucura unde-a ajuns.

Mamă-sa, când a aflat,
Tare s-a mai speriat.
Apoi strigă către el:
– Dragul mamei, băiețel!

De multe ori eu ți-am spus
Să nu te zbânțui pe sus,
Dă-te jos, mai repejor,
Coastele am să-ți măsor.

JUCĂRIILE MELE

Am ursuleți și păpușele
Mai mari și mai mititele,
Cu mine ele nu vorbesc,
Numai cu ochii mă privesc.

Eu vă spun, cum v-am mai spus,
La toate nume le-am pus.
Tare mult eu le iubesc,
Dar pentru ele eu vorbesc.

LA CIREȘE

Sosi vara cu cireșe,
Prin grădini megieșe,
Doi copii, așa, din fugă,
Urcă pe gard, să le ajungă.

Când îi văzuse stăpâna,
Îi amenință cu mâna,
Amuțindu-l pe Grivei
Să alerge după ei.

Cățelușul tot lătra,
Băieții prinser-a țipa,
Luând-o în goana mare,
Să nu-i apuce de picioare.

Iată cum s-a întâmplat –
Cireșe n-au mai gustat.
Fuga le-a fost rușinoasă,
Dar atât de sănătoasă.

NECAZUL LUI NICUȘOR

Vine iarna, vine,
Nicușor n-are patine
Și nici cușmă n-are,
Ce să facă oare?

Nici palton, nici fular,
Nici bănuți în buzunar.
De atâta supărare,
N-are poftă de mâncare.

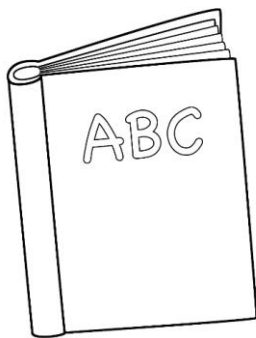
Iarna ca să nu-l apuce,
Nici la școală nu se duce –
Stă acasă cu bunica,
Lângă sobă, cu pisica.

NICUȘOR ȘCOLARUL

Nicușor școlarul
Și-a pierdut Abecedarul.
Cată-n stânga, cată-n dreapta,
Abecedarul nu-i și gata.

Iată-acum l-a văzut,
Unde naiba a dispărut?
Oare unde să-l fi pus,
La școală singur nu s-a dus?

Apoi, hai la căutat –
Pe sub masă, pe sub pat,
Pe sub pernă, prin ungher,
Se uită și sub lăicer.

Supărat, Doamne ferește,
Abecedarul îi lipsește.
Lecțiile cum să-și facă?
Vroia să meargă și la joacă.

Abecedarul nu-i și nu-i,
Dar ghiozdanul e în cui.
Se dumerise Nicușor,
Răsuflând tot mai ușor.

Se grăbi la joacă, în vale,
Pe toloacă.
Lecțiile le va face,
Când se va întoarce.

POZNAȘUL DE IONICĂ

Poznașul de Ionică
Găsi în drum o păsărică.
Ridicând-o frumușel,
A pus-o în palmă la el.

Și-a întrebat-o: „Ce-ai pățit?”.
– Cip, cirip! m-am rătăcit,
Am încercat ca să zbor
Și-am căzut din cuibușor.

Apucându-mă și frica,
Să nu dau ochii cu pisica.
– De pisică – să te păzești,
Ai să zbori, când o să crești!

ANICUȚA

Anicuța cea micuță
Este tare hărnicuță,
Aleargă ea, mititica,
Toata ziua ca furnica.

Iar mămica-i bucuroasă,
Că are ajutor în casă,
Are cine-i face treabă,
Ori o șotie în grabă.

LA SĂNIUȘ

Afară-a nins și Ilenuța
A ieșit cu săniuța,
Colo-n vale, pe toloacă,
Că-i veni un dor de joacă.

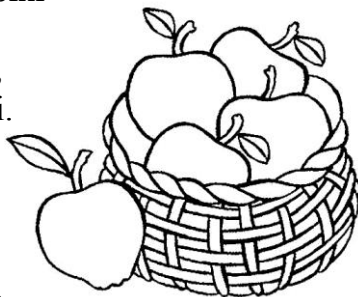

Acolo când a ajuns
Îndată s-a pus pe plâns,
Că vântuțul de pe sus
În șubuță-i s-a ascuns.
Prin fesuc și mănușele,
Prin fular și ciuboțele.
Lunecând cu sania-n vale
I-a intrat prin buzunare.
De năsuc a mai pișcat-o,

La hăinuță-a deschiat-o.
Amărâtă Ilenuța
Pleacă-acasă cu fuguța –
Vântulețul cel ghiduș
N-o primea la săniuș.

DUPĂ MERE LA VECINI

Peste gardul cel cu spini
Sări Radul la vecini.
Printre tufe de urzici,
Ca să fure mere dulci.

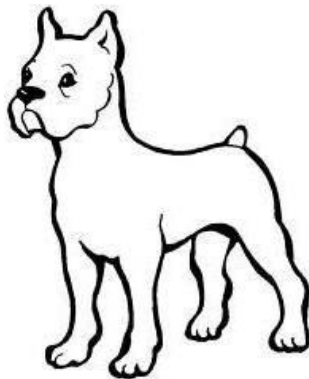
Când cățelul a lătrat,
Tare s-a mai speriat,
Făcând cale înapoi,
Își pierdu păpușii noi.

Nici tu mere, nici păpuși,
Acasă cum să te duci?
Maică-sa când va afla,
Vai ș-amar de pielea sa.

ILENUȚA-I SUPĂRATĂ

Supărată-i Ilenuța,
Că-și pierdu-se băsmăluța –
I-a căzut din buzunar,
Când mergea pe trotuar.

Șmecherul de Grivei
A alergat în urma ei
Și luându-o frumușel
A dus-o-n colibă la el.

Ileana când l-a văzut,
Supărarea i-a trecut
Și a zis: „Măi Grivei, ce găsești,
Tot în colibă le ticsești!”.

NĂZBĂTIILE LUI IONEL

Of, of, of, ce Ionel,
Toate poznele-s cu el.
Tot zice că se ferește,
Peste ele nimerește.

Iată cum s-a întâmplat,
Supă cum el a mâncat,
În farfurie mama i-a pus,
Iar el la castron s-a dus.

Șotiosul de Ion,
Bagă capul în castron,
Înapoi nu putea ieși,
Cu oala-n cap se pomeni.

Mamă-sa când l-a văzut:
– Măi Ioane, ce-ai făcut?
Mai băgat, băiete-n boală,
Cum să-ți scot capul din oală?

Cum era ea speriată,
Apucă de vas îndată,
Îl mai zgâțâie pe Ion
Și-i scoate capul din castron.

Plin de supă cum era,
O chelfăneală Ion primea,
O bătaie adevărată,
Să nu uite niciodată.

BOALA LUI ION

Ionel are o boală –
De-a întârzia la școală,
Că ghiozdanul lui mereu
De merinde este greu.
Și când sună clopoțelul,
El pe drum e mititelul.
Până ajunge-n clasă, frate,
Lecția-i la jumătate.

IONICĂ STĂ ÎN CASĂ

A venit iarna geroasă,
Ionică stă în casă.
Nu poate ieși afară,
N-are bietul sănioară.
Pe cea veche s-o repare,
Tata-i dus în depărtare.
S-o repare singurel,
Este încă mititel.
Amărât privește-afară,
Din nori fulgii cum coboară.

PĂSTREAZĂ CURĂȚENIA

Măi copile, măi copile,
Ian să ei tu seama bine
Și să vezi cum o pisică
Tot se spală singurică.
Și de nimeni niciodată
Nu se-așteaptă ea rugată.
De la așa mică făptură
Tu să iai învățătură,
Ca să-ți speli mânuțele,
Să-ți păstrezi hăinuțele!

IONEL ȘI IEDUȚUL

Un ieduț cu barbă lungă
Alerga ca să-l împungă
Pe Ionel care fugea
Și de frică el țipa.

Cu cornițele lui late
Îi spintecă haina-n spate.
Ionel cam speriat,
Că rămâne dezbrăcat,
Peste gard iute-a sărit
Și-n grădină a fugit.
Ieduțul s-a-nfuriat
Și se puse pe zbierat.

Țopăind lângă pârlaz
Nu mai putea de necaz,
C-a fugit Ionel de el
Și l-a lăsat singurel.
N-avea cu cine se juca,
Așa cum lui îi plăcea.

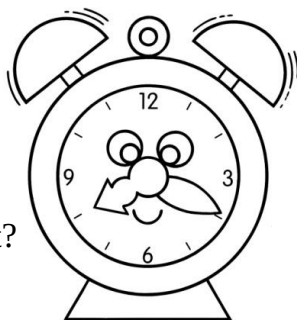
ZIUA ILENUȚEI

Ilenuța-i bucuroasă
Că mămica e acasă.
Astăzi este ziua ei
Și-o să-i coacă mititei.
Tot gustos are să-i facă,
Oaspeților să le placă.
C-o să vină la ziua ei
Fetițe și băieței.
Iar cadou au să-i aducă
Flori-frumoase de prin luncă.
Și-o păpușă minunată,
Să nu-i uite niciodată.

ILENUȚA

Vai de mine, Ilenuța
Aleargă tot cu fuga.
Clopoțelul a sunat,
La lecție a-ntârziat.
Învățătoarea a-ntrebat:
– Ileană, ce s-a întâmplat?
– Ceasul meu a adormit,
Pe mine nu m-a trezit!

ȘCOLARUL

Of, of, of, ce școlar!
N-are batistă-n buzunar,
Dar mai la tot pasul,
Cu mâneca își șterge nasul.
Mai are și o apucătură –
Să țină degetul în gură.

ILENUȚA

A plecat în crâng din zori
Să culeagă mamei flori –
Toporași și ghiocei,
Că degrabă-i ziua ei.
Un buchețel va aduna
Mămică-i în dar i-a da.
O să-i spună c-o iubește,
Ca ea-n lume nu găsește.

PRIMĂVARA

ÎNVERZEȘTE ORICE RAM

Raze de soare bat în geam,
Înverzește orice ram –
A sosit iar primăvara,
În strai nou ne-mbracă țara.
Liliacul dă în floare,
Ies albine zburătoare.
Ciocârlia ne vestește
Că natura se trezește.

CE FRUMOS ESTE AFARĂ

Ce frumos este afară,
Razele bat în geam,
Primăvara sosită iară,
Înverzește orice ram.
Liliacul dă în floare,
Încălzit de sfântul soare.

MĂRȚIȘORUL

Vântul adie-n cetișor
Și ne-aduce-n mărtișor.
Pe zefirul pomilor
Și pe pasărea din zbor.
Mărtișorul iubit,
Fii la noi binevenit.
Te rugăm ca să ne fii
Un prilej de bucurii.

POMII IAR AU ÎNFLORIT

Primăvara a sosit,
Pomii iar au înflorit.
Albinuța de acum
A pornit din nou la drum.

Să treacă din floare-n floare,
Să facă polinizare.
Că pe unde trece ea,
Totul crește-n urma sa.

Vișina iese din floare
Și cireșa-i gata mare.
Ea polenul tot îl mută,
Ca să facă roadă multă.

Tot muncește și muncește,
Nu știu când se odihnește?

VÂNTULEȚ DE PRIMĂVARĂ

Vântuleț de primăvară,
Tu ne dai de veste iară
Că în crângul cel din vale
Ghiociei au dat în floare.
Iarba de-acum a crescut,
Ies oițe la păscut,
Ciobănași-n urma lor,
Cântă din fluier cu dor.
Și fetițele vin cu ei,
Să culeagă ghiociei.

VINO, PRIMĂVARĂ, VINO

Vino, vino, primăvară,
Ca să ies desculț afară –

Dimineța pe la zori,
Să sorb parfumul din flori.

Prin iarbă verde să alerg,
Stropi de rouă să culeg,
Să aud cucul cântând
Și mierlița fluierând.

LUNCA ÎNVERZEȘTE

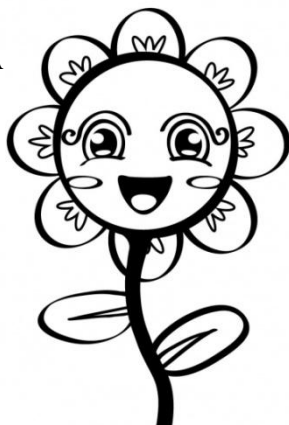
Zăpada se topește,
Lunca înverzește,
Primăvara când iar vine,
Doamne, cât este de bine!

Norii s-au împrăștiat,
Cerul iar s-a luminat,
Cântăreții au sosit,
Le urăm: „Bine-ați venit!”.

PRIMĂVARA VESELĂ

Vreau să plece repede
Iarna din grădină,
Primăvara veselă
Vreau acum să vină.

S-au topit zăpezile,
Caldă-i ziua, caldă,
Pârâiașele sprintene
Pământul îl scaldă.

PRIMĂVARA A SOSIT

Primăvara a sosit
Și-pâraiele-au pornit.
Curge apa în șiroaie,
Că zăpada se înmoaie.

Iarna și-a cătat de drum,
N-are treabă ea de-acum.
Iată, mândra primăvară,
Ne-a adus căldură-n țară.

MĂRȚIȘORUL

Din speranță și din dor,
Am împletit un mărțișor,
Țesut cu raze de soare
Din a zorilor culoare.

Și cu raze de lumină
Din a plaiului grădină.
Două fire, două culori,
Două sfinte sărbători.

Albul e seninul zării,
Roșul – văpaia primăverii,
Aceste culori la un loc,
Să ne poarte mult noroc.

MĂRȚIȘOR, MĂI MĂRȚIȘOR

Mărțișor, măi mărțișor,
Mult mi-a fost de tine dor.
Tu pe unde ai iernat?
Tare te-am mai așteptat.

PREAFRUMOASA PRIMĂVARĂ

În rochiță azurie,
Iată trece peste glie,
Cu miros de floricele
Și ciripit de păsărele

Și pe unde trece ea,
Totu-i verde-n urma sa.
Iată c-a sosit în țară
Preafrumoasa primăvară.

PRIMĂVARA-N FUGĂ VINE

Primăvara-n fugă vine
Cu voioasele albine
Și cu păsări călătoare,
Ce se văd vâslind în zare.
Iar copaci-nmuguresc,
Toate văile-nverzesc.
Sub căldura cea de soare,
Se trezește orice floare.

PÂRÂIAȘUL CURGE-N VALE

Pârâiașul curge-n vale,
Legănând apele sale.
Greieru-și caută vioara,
Că a sosit primăvara.
Cântă ciocârlile,
Înverzesc câmpiile,
Murmură izvoarele,
Încălzește soarele.

VINE PRIMĂVARA

Ceru-i limpede, curat,
Norii s-au împrăștiat,
Fuge iarna pe patine –
Primăvara la noi vine!
Soarele lucește-n crâng,
Țurțurii sub streșini plâng.
Vine, primăvara, vine,
Cu izvoare cristaline,
Cu toporași și ghiocci
În toată splendoarea ei.
Pițigoii ne strigă afară:
– Hai ieșiți, că-i primăvară!

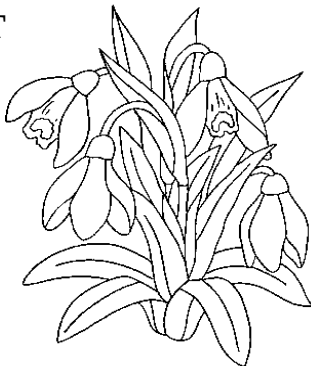

CÂND NĂMEȚII SE TOPESC

Când nămeții se topesc,
Soarele ne luminează,
Ciocârlia din nou cântă,
Fluturii parcă dansează,
Iar albinele de cu zori
Adună nectar din flori.

MĂRȚIȘORULE IUBIT

Zarea e albastră,
Pe cer nici un nor,
Vântul cald adie,
Aducând un mărțișor.
Mărțișorul iubit,
Fii la noi binevenit.
Te rugăm ca să ne fii
Un prilej de bucurii.

PRIMĂVARĂ, PRIMĂVARĂ

Primăvară, primăvară,
Toate plugurile ară,
De cum se revarsă zorii –
Ies în câmp semănătorii.
Să semene grâu de vară,
Într-o lună să răsară,
Într-o lună să se coacă,
Făină moara să facă.
Iar din făină – bunica
Cu drag, ne-a coace pâinica,
Va coace și colăcei
Pentru a ei nepoței.

PRIMĂVARA E PE CALE

Zăpada s-a topit,
Pârâie curg la vale,
Natura s-a trezit,
Primăvara e pe cale.

Acolo-n crâng – un ghiocel
Din pământ se ivește,
Subțirel ca vai de el,
Abia se zărește.

Zefirul îl adie,
Soarele-l încălzește,
Cu razele-l mângâie
Ca să poată crește.

PRIMUL GHIOCEL

În zăvoiul amorțit
Un ghiocel a răsărit.
Clătinându-și clopoțelul,
Tare-i firav mititelul.

Cu petalele spre vânt
Se apleacă la pământ
Și-i atât de singurel,
Căci e primul ghiocel.

PRIMĂVARĂ ÎNSORITĂ

Primăvară însorită,
Fii la noi binevenită.
Cât de mult te-am așteptat,
Că de frig am înghețat.
Iarna asta friguroasă,
M-a ținut mai mult în casă.

CALD ESTE AFARĂ

Cald este afară,
Cerul e senin,
Dragă primăvară,
Cucoarele ne vin.

Natura se trezește,
Pomii înfloresc,
Iarba înverzește,
Păsările ciripesc.

MĂRȚIȘOR, BINE-AI VENIT!

Mărțișor, măi mărțișor,
Din al crângului pridvor,
Cu lumină împletit,
Noi îți urăm: „Bine-ai venit!”.
Când sosești iarăși în țară,
Prefaci iarna-n primăvară.

ÎN POIANA DIN BRĂDET

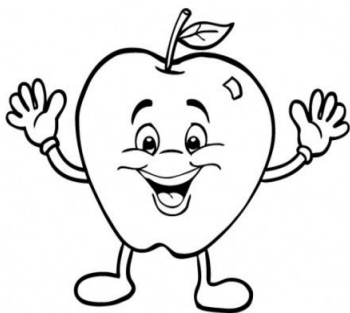
Pomii iar au înflorit,
Văile au înverzit,
În poiana din brădet
Greierașii dau concert,
Păsările cântă-n cor,
Mierlița e dirijor,
Priveghetoarea nu se lasă
Cu vocea sa melodioasă,
Cucul numele își cântă,
Lumea toată se încântă.

VARA

A SOSIT VARA

Vara iarăși a sosit
Cu miros de fân cosit,
Cu căpșuni și cu mălină,
Doamne, cât este de bine!
Avem roadă în grădină,
Ce frumos crește la lumină,
Și-nspre soare se îndreaptă,
S-o culegem tot așteaptă.

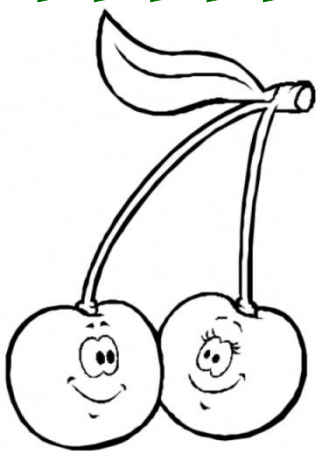
VARA

Merele de ram atârână,
Soarele le încălzește,
Zefirul le mângâie
Ca să poată crește.

Roua le scaldă,
Dis-de-dimineață,
Să fie gustoase
Și rumene la față.

A PLECAT LUNA LUI MAI

A plecat luna lui mai
De pe-al nostru verde plai,
Și-a venit, și Cireșar
Cu gust de fruct amar,
Cu miros de floricele
Și-aromă de căpșunele.
Căpșunelele sunt dulci,

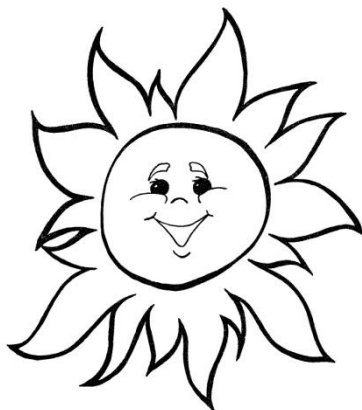
LUNA IUNIE

A venit cu alai
Luna iunie pe plai.
Cade ploaia lină, caldă
Și cireșele le scaldă.
Curcubeu colorat
Se arată peste sat,
Vântul adie-ncetișor
Legănând ușor-ușor,
Pe ogor marea de grâne,
Aducând miros de pâine.

VARA

Dragă-mi este vara mie,
Pe plop vântul când l-adie,
Dezmierdându-i încetișor
Frunzele ușor-ușor.

Iar ele – în gol vibrează,
Parcă cântă și dansează
Într-un dans nesfârșit,
Vară, bine ai venit!

IATĂ VARA DE ACUM

Iată vara de acum
A pornit din nou la drum –
Cu căpșuni și cu cireșe,
Prin grădini migieșe.

Cu garoafe înfloritoare
Și albine muncitoare
Ce se scoală de cu zori
Și-adună nectar din flori.

SARĂ DE VARĂ

Iată soarele s-a dus,
La orizont s-a ascuns,
Se făcuse rotunjour,
Ca o pâine din cuptor.

Înserase cu încetul,
Broaștele-ncepu concertul:
Oac, oac, oac, ce veselie
Se pornise-n stufărie.

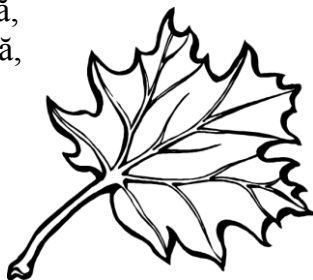
Un greieraș le ținea hangul,
Mai că amorți săracul,
Tot cântând cu fluierașul
De răsună tot imașul.
Mai zicea și la vioară,
Căci sosi frumoasa vară.

TOAMNA

VARA S-A CĂLĂTORIT

Vara s-a călătorit,
Toamna iarăși a sosit.
Umblă vântul vâjâind,
Din copaci frunze rupând.
La pământ le tot așează,
Crengile goale vibrează,
Cu tristețe ele-ngână,
Că și iarna o să vină,
Cu zăpadă și cu ger
Și cu dinții ei de fier.

PLOUĂ CU FRUNZE

Plouă cu frunze,
Plouă din copaci,
În strat mare se aștern
Pe alea care o calci.

Vântul rece suflă
Prin frunzișul veștejit.
Frunzele îngălbenite,
Cad fără sfârșit.

Cad azi, vor cădea mâine,
Frunză pe ram nu rămâne,
Ce peisaj minunat!
Cum se poate de-l uitat?

BATE VÂNTUL

Bate vântul, bate,
Toată frunza cade.
Cântăreții au plecat,
Parcă e pustiu în sat.

Rândunelele s-au dus,
Buburuza s-a ascuns.
Pomii au încărunțit,
Iată toamna a sosit.

CE PEISAJ ÎNCÂNTĂTOR

De pe cireșul din ogradă,
Frunzele au prins să cadă,
Purtate fiind de vânt,
Așternute-s la pământ,
Într-un moale gros covor –
Ce peisaj încântător!

TOAMNĂ AURITĂ

Toamnă aurită,
Fii binevenită,
Cu crizanteme-n floare
Și roade pe ogoare.

Ca un pictor ai sosit
Și văile le-ai vopsit,
Prin luncă și prin vie,
De culoare arămie.

TOAMNA E ÎN DRUM

Noaptea-i lungă, ziua-mică,
Din copaci frunzele pică.
Vine toamna, e în drum,
Iată c-o vedem de-acum.

Vopsind văile-n culori,
Așa, ca de sărbători.
Cu-n peisaj minunat,
Cum se poate de-l uitat?

VINE TOAMNA CU ALAI

Vine toamna cu alai,
Cu căruțe trase de cai.
Încărcate toate cu nuci
Și cu prune foarte dulci.

Cu harbuji și zămoși,
Care de care mai gustoși.
Din livadă – rumene mere,
Să le culegi e o plăcere.

Și-o trăsură de gutui,
De culoarea soarelui.
A sosit toamna bogată,
Cu roade îmbelșugate.

Ea de toate ne aduce,
Pe un an – ne ajunge.
În trăsurile cu roate
Toamna ne-aduce de toate.

A SOSIT TOAMNA

Neîncetat plopul vuieste,
Frunza vântu-i risipeşte,
Îl apleacă şi-l dezbină,
Din vârf până-n rădăcină.

Nici o pasăre nu cântă,
Totul este trist în jur,
Soarele nu mai apare
Cu sclipire de azur.

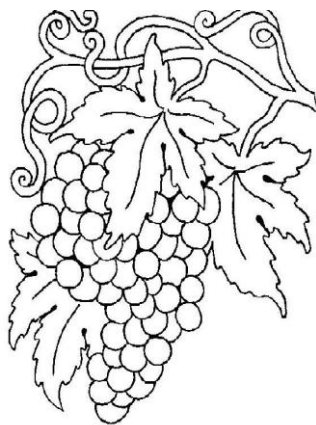
Geme plopul ne-ncetat,
Toamna a intrat în sat.
A sosit şi va pleca,
Vine iarna şi mai grea.

BATE VÂNTUL

Bate vântul, bate,
Frunza cade, cade.
Noaptea creşte, creşte,
Ziua tot descreşte.

Greieraşii nu mai cântă,
Tac chitic în ascunziş,
Fluturaşii nu mai zboară,
Razele apar hoţiş.

Roua cade, tot mai rece,
Florile s-au scuturat –
Toamna pe neprins de veste,
Iată c-a intrat în sat.

SFÂRȘIT DE TOAMNĂ

Suflă vântul mănios,
Frunzele s-aștern pe jos.
Crângul geme și vuieste,
Apa-n lac se încrețește.

Zarea s-a închețosat,
În jur totu-i întristat.
Noaptea-i lungă, ziua mică,
Iarba de-acum nu înspică.

Păsările din zăvoi,
Au plecat de pe la noi,
Au zburat spre miază-zi,
La primăvară vor veni.

PLÂNGE CRÂNGUL

Plânge crângul desfrunzit,
Toamna iarăși a sosit.
Cântăreții au plecat,
Pe el singur l-au lăsat.

Cucul nu va mai cânta,
Mierla nu va șuiera –
Totu-i trist în zăvoi,
Nu e soare, numai ploi.

Ziua este tot mai mică,
Nu-i gândac, nu-i nici furnică.
Frunze galbene în vânt
Se aștern tot la pământ.

TOAMNĂ, CÂND VII ACASA

Toamnă, tu când vii acasă,
Bogată ești ca o mireasă
Și de toate ne aduci –
Miere, piere, poame dulci.

Vii cu prune măslinii
Și cu frunze arămii,
Ne-aduci miros de gutui
Și toate roadele cerului.

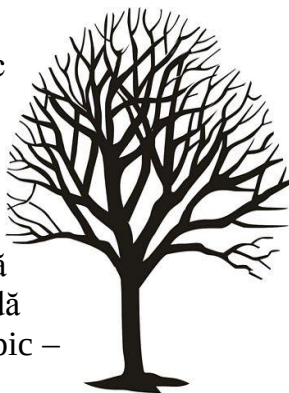
TOAMNĂ AURITĂ

Toamnă aurită,
Fii binevenită.
Cu crizanteme-n floare,
Cu roade pe ogoare.

PLOPII

Plopii frunzele-și foșnesc
Și a ploaie ne vestesc.
Cerul s-a întunecat.
Norii s-au și adunat.

Au pornit pe cer grămadă
Și-n urmă au prins să cadă
Stropi mășcați: pic, pic, pic –
Peste vale și colnic.

Prin grădină, peste sat,
Peste câmpul însetat.
A udat lanul cu grâne
Pentru noi să crească pâine.

S-A USCAT IARBA-N ZĂVOI

Numai ceață, numai ploii,
S-a uscat iarba-n zăvoi.
Florile s-au scuturat,
Toamna a intrat în sat.
Pomii au încărunțit,
Rămânând fără veșmânt.

TOAMNA

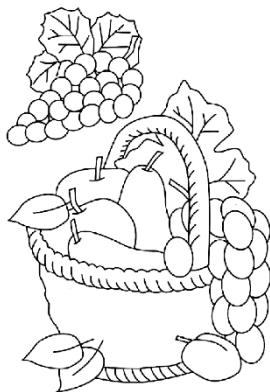
Cade frunza de pe nuc,
S-a copt poama pe butuc,
Iar din cramă curge vinul,
Roșu, roșu ca rubinul.
Iată toamna a sosit,
Crizantema a înflorit,
Vântul prin văzduh adie
Miros de mere coapte,
Truditorii lucrează
Din zori până-n noapte.

COCORII S-AU CĂLĂTORIT

Cocorii s-au călătorit,
Toamna iarăși a sosit.
Rândunelele s-au dus,
Buburuza s-a ascuns.

Întristați pomii suspină,
C-a venit iarna haină.
Vântul frunzele le-a lua,
De haine i-a dezbrăca.

I-a lăsa străini și goi,
Cu zăpadă în zăvoi.

TOAMNA TÂRZIE

A plouat, a bătut vântul,
Nucile s-au scuturat,
Frunzele acoperă pământul,
Cerul pare întristat.
Pe la zori cade ceața,
Frig mai este dimineața.

DE PE COLINELE ÎNALTE

De pe colinele înalte
În vale ea a coborât,
Iată toamna cea mănoasă,
Iarăși la noi a sosit.

Ne-a adus roade bogate
De plugar cu sâng lucrate.
Ne-a adus și fructe dulci:
Mere, pere, poamă, nuci.
Venind cu miros de gutui
Și toate roadele târzii.

TOAMNA A PORNIT LA DRUM

Iată toamna de acum
A pornit din nou la drum,
Să adune roadele,
Să vopsească luncile.

Păsărelele s-au dus
În țările de apus.
Se întorc la primăvară,
Când înverzesc pomii iară.

A SOSIT TOAMNA

A sosit toamna
Pe al nostru meleag,
O simțim dimineța,
Când ieșim în prag.

Frunzele îngălbenite
Se aștern la pământ,
Vântul hoinărește
Prin al pomilor veșmânt.

Ciorile zgribulite
De frig croncănesc,
Norii se adună,
Ploaia ne-o vestesc.

NORII CÂRDURI ALEARGĂ

Frunzele s-au îngălbenit,
Toamna iarăși a sosit,
Pomii sunt întristați,
Că de haine-s dezbrăcați.

Cerul s-a întunecat,
Zarea s-a încetoșat,
Norii călduri aleargă
Să cuprindă zarea largă.

Crângul geme și vuieste,
Iată timpul se răcește.
Vântul cu putere bate
Și nici iarna nu-i departe.

IARNA

DINSPRE MIAZĂ NOAPTE

Iată dinspre miază-noapte,
Vântul cu putere bate
Și tot mână norii grei,
Încărcați sunt cu polei.
Peste tot ca să-i cearnă,
Aducând frigul de iarnă.

MOȘ CRĂCIUN

Vine, Moș Crăciun, vine,
Pe schiuri și pe patine.
Vine Moșul de departe,
Cu desagii grei în spate.

Vine, Moșul prin omăt,
Vine de departe, hăt.
Și tot bate pe la porți,
Cu cadouri pe la toți.

C-am întârzie Moș Crăciun,
Dar nici el nu e de vină –
Sacu-i greu, Moșu-i bătrân,
Înainte să-i ieșim.

Cât mai repede pe ușă
– Să-i facem o cărarușă.

NINGE NEÎNCETAT

Ce frumos este afară,
Ninge, ninge neîncetat,
Coborî iarna iar,
De pe muntele înalt.

Fulguleții de zăpadă
Cad agale la pământ,
Îmbrăcată e livada
Într-un alb, frumos veșmânt.

MOȘ CRĂCIUN

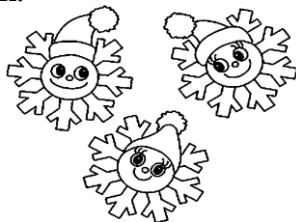

În caftan și cu toiag –
Iată Moșul bate-n prag,
Cu desagii grei în spate,
Cu noi vestea el împarte –
Că intrăm în sărbători
Și ne vin colindători,
Iar noi cu drag să-i primim,
Pe la anul să-i poftim.

MOȘ CRĂCIUN CU SUFLET BUN

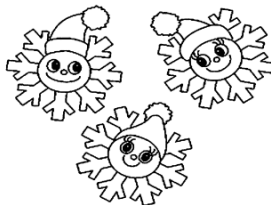
Moș Crăciun cu plete drepte
Și cu vorbe înțelepte,
Moș Crăciun cu suflet bun
A pornit din nou la drum.

A pornit el îndrăzneț,
Sprijinindu-se de băț,
Pe la orice copilăș
De la sate și oraș.

A VENIT IARNA DIN NOU

Vântul tot mai rece bate,
Jucând fulgii din văzduh,
Apoi la pământ i-așterne
În moi plapume de puf.
A venit iarna din nou,
Ceru-i acoperit de nori,
Pe geam, ca pe un tablou,
Gerul desenează flori.

ZI DE IARNĂ

Afară ninge, ninge iar,
E zi de iarnă-n calendar.
Zăpada din nori se cerne,
În covoare se așterne.
Ninge, ninge neconținut,
De-acum drumu-i troienit.
Vântul suflă tot mai rece,
Iată iarna nu mai trece.

FULGULEȚUL

Fulgulețule ușor,
Hai, oprește-te din zbor
În drept cu fereastra mea,
Ca să te pot eu vedea.
Sunt micuț și stau în casă,
Că mămica nu mă lasă
Să mă joc pe-afară,
Zice că la-primăvară,
Când vor zbura fluturașii
Și vor cânta greierașii.

A SOSIT BĂTRÂNA IARNĂ

Ciorile tot croncănesc,
A zloată ele vestesc.
C-a sosit bătrâna iarnă,
Zăpada ca să și-o cearnă –
Peste șes, peste sat,
Peste muntele înalt.
Și pe copaci îi îmbracă
În șube de promoroacă.

IARNA HRĂPĂREAȚĂ

Iarnă, iarnă hrăpăreață,
Cu cojoacele de gheață,
Caută-ți, iarnă, de drum,
Că nu-i timpul tău acum.
Du-te, iarnă friguroasă,
Primăvara vine-acasă!

ASTĂZI, ZIUA ÎNTREAGĂ

Astăzi, ziua întreagă
A tot nins și nins,
O mulțime de zăpadă
Peste tot s-a strâns.

Hogeagurile de pe case,
Deșteptate de ger,
Își înalță fumul
Sus, înspre cer.

A înghețat și balta
De pe toloacă,
Au ieșit copiii
Cu toții la joacă.

SOSI IARNA CU NINSOARE

Sosi iarna cu ninsoare,
Toamna s-a dus nevăzută,
Lăsând în urmă tristețe
Și ultima frunză căzută.

Vântul tot mai rece bate,
Spintecând văzduhul,
Iar din nouri până-n zare
Fulguleții cad ca puful.

A VENIT IARNA GEROASĂ

A venit iarna geroasă,
Pe cei mici i-a adunat în casă.
Andrieș și Ionuț
Lângă sobă-s, la călduț.
Aici sunt cei mai mici copii,
Cu diverse jucării.
Acolo e și pisica,
Toarce de rând cu bunica.
Pisica toarce alene,
La copii vine Moș Ene.

ALBĂ IARNĂ

Albă iarnă, albă iarnă,
Cerul prinde ca să cearnă
Stele, stele argintii,
Peste sate și câmpii.
Ninge, frumos ninge,
Copilașii se vor strânge
S-alunece prin zăpada moale,
Cu săniuța până la vale.

VERSURI DESPRE INSECTE

FLUTURAȘ DE LA ORAȘ

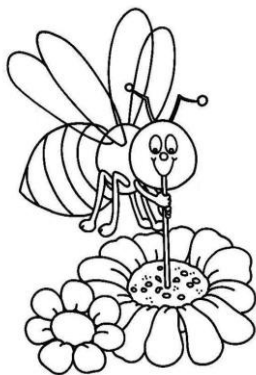

Un fluturaș de la oraș
A zburat peste imaș.
Așezându-se pe-o floare,
Să se-ncălzească la soare.
Vroia s-admire câmpul verde,
În amurg când se va pierde,
Și vântul cum adie
Pufușor de păpădie.

GREIERAȘUL DIN CÂMPIE

Greierașul din câmpie
Sări pe-o viță-de-vie
Și-a cântat: „Cri, cri, cri!”,
Iată iarna va sosi.
Dacă va fi frig afară,
Voi sta numai în cămară.

PE CIREȘUL ÎNFLORIT

Pe cireșul înflorit
O albinuță s-a oprit.
Zum, zum, zum!
Zum, zum, zum!
Am de lucru de acum.
M-oi porni de cu zori
Să adun nectar din flori,
În știubeie să-l așez
Pentru miere să-l păstrez,
Că am o mare plăcere
Să prefac nectaru-n miere.

GREIERAȘUL VESEL

Vesel este greierașul,
Ca-nverzit iarăși imașul.
Iată-l, cântă cu vioara –
A sosit de-acuma vara.
Și se-aude în câmpie
Numai cânt și veselie.

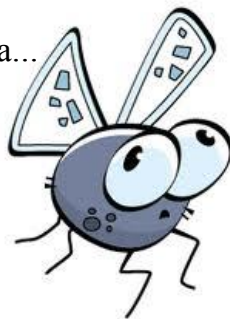
FURNICA

O furnică mică
Tot aleargă singurică.
Cât e ziua de mare,
Ea odihnă nu mai are.

Ca o mare gospodină,
În mușuroi hrana adună,
Când va fi zăpadă mare,
Să n-aibă lipsă de mâncare.

MUSCA ȘI RECEPTORUL

O muscuță-așa, din zbor,
Ateriză pe receptor.
Oprindu-se, ea medita:
– Doamne, cum aș mai suna...
La sora mea din depărtare
Ce mereu e călătoare.
Receptorul greu era,
Să-l ridice nu putea.
Ar suna de pe celular,
Bani n-avea în numerar.

DOI FLUTURAȘI

Doi fluturași,
Micuți și drăgălași,
S-au oprit din zbor
Pe-o frunză de bujor.

După ce s-au odihnit,
În zbor iarăși au pornit.
Dând ușor din aripioare,
Se pierdu iarăși în zare.

HORA ALBINUȚELOR

Zum, zum, zum! Zum, zum, zum!
Iată s-a încălzit de-acum.
Albinuțele surori,
Joacă hora printre flori.

Tot zboară din floare-n floare,
Care mai mirositoare.
Și nectar ele adună,
Ca să facă miere bună.

ALBINUȚA

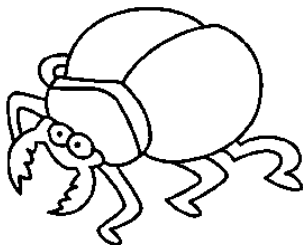

Albinuța din poieniță,
S-a oprit pe-o romaniță.
S-aducă nectarul ei,
Să-l așeze în știubei.

Albinuța-i muncitoare,
Zboară din floare-n floare,
Strânge ea nectar cu poala,
Să umple cu miere oala.

CĂRĂBUȘUL

– Ce-ai pățit măi, cărăbuș,
De-ai aterizat în duș?
– Zborul pe loc mi se opri
Și-n baie mă pomeni.

Vai de mine, ce frică-am tras,
Îmi intrase apă-n nas.
Am crezut că mă înec
Și din baie nu mai plec.

Nu știu cum s-a întâmplat,
Căci cu zile am scăpat.
Am rămas ud la picioare,
Acum mă usuc la soare.

ALBINUȚA

– Albinuță muncitoare,
Aripioara nu te doare?
Că întruna zbori și zbori,
Adunând nectar din flori.
– Nu, că eu zbor din plăcere
Și prefac nectaru-n miere.

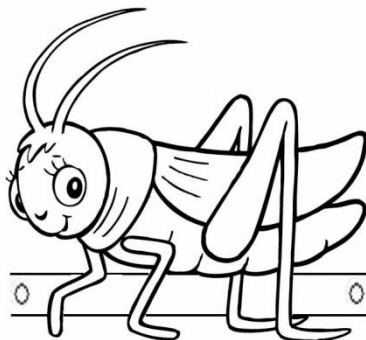
GREIERAȘUL

Într-o zi un greieraș
Se dusese la oraș,
Dar nu găsi nici un imaș,
Să cânte din fluieraș.
Și atât de supărat
Se întoarse bietu-n sat.
În câmpie de cu zori
Le cântă la trecători.

LĂCUSTA

O mică lăcustă,
Îmbrăcată-n fustă,
Toată ziua sare,
Nici o grijă n-are.

În iarbă se pierde,
Nimenea n-o vede.
E mândră lăcusta,
Că i-i verde fusta.

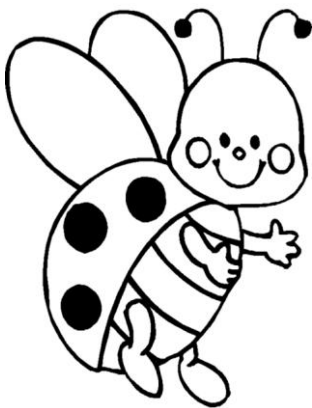

O MICUȚĂ BUBURUZĂ

O bicuță buburuză
S-a ascuns după o frunză,
Căzuse un bob de rouă
Și-i udă hăinuța nouă.

Rochița ei pestrată,
Îmbrăcată prima dată,
Trebuie să și-o usuce,

Dar n-avea unde se duce.
Că de-acuma înserase
Și soarele se culcase.

BUBURUZA MICĂ

Buburuză mică, mică,
Ce tot zbori tu singurică?
– Fiindcă ale mele surioare
Au zburat în depărtare,
Iar cu frățiorii mei
S-a umplut lumea cu ei.

ALBINUȚA ZUM, ZUM

AlbinuȚa zum, zum, zum!
Nu mai zboară de acum.
În știubei e ziua toată,
Este foarte ocupată.

Întruna ea muncește,
De iarnă se pregătește –
Mierea care îi rămâne,
La păstrare ea o pune.

Hrană până-n primăvară,
Când înfloresc pomii iară,
Și-atunci iarăși o să zboare,
După nectar, din floare-n floare.

OASPETELE LUI GRIVEI

Un fluturaș așa, din zbor,
Se lăsă ușor, ușor,
De pe florile de tei
Drept în cușcă la Grivei.

Dând din coadă bucuros,
Cățelul privea de jos,
Nu știa cum să-l primească
Și cu ce să-l mai servească,
Ca să vadă fiecare
Că și el oaspeți mai are.

FURNICA

Cum venea ea dinspre râu,
Găsi-n cale un bob de grâu
Și l-a aruncat în cârcă,
Drept la moară ca să-l ducă.
O vecină a întrebat-o:
– Ce duci în spate, surato?
– Am găsit un bob în drum
Și la moară-l duc acum.
Din făină vreau să fac
La copii un cozonac.

CĂRĂBUȘUL

Iată, iată-un cărăbuș,
Cum își face-n rouă duș.
Iată-l și urcând pe-o floare
Să se usuce la soare.
După ce el se usucă,
Își ea zborul să se ducă.

MELCUL

Melcul dimineața
Vroia să-și spele fața
Și așa cu una-două
Urcă pe-o frunză cu rouă.

Scotându-și două antene,
Pe loc i se făcu lene,
Că soarele-l încălzi,
El pe dată adormi.

FURNICA GRIJULIE

O furnică mică,
Cât un fir de mac,
Duce după sine
Miez de colac.

Are biata grijă
Că iarna o să vie,
Hrană își adună
Să aibă-n magazie.

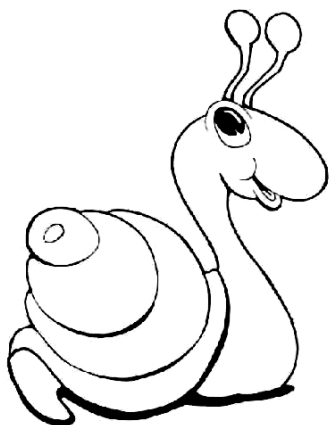
CĂLĂTOAREA

O furnică-n zori de zi
Dintr-un moșuroi ieși.
Și porni-n călătorie,
Pe-o floare liliachie.
A umblat fără odihnă,
Pe-o petală, pe-o tulpină,
Dorind dumneai să vadă
Roua cum are să cadă,
Căci dorea să facă baie
Și fața să-și mai înmoaie.

GREIERAȘUL VIORIST

Când înverzește imașul,
Cu vioara-i greierașul.
Și se pune pe cântat
Din zori până pe-nserat.
Greierașul însă știe
Doar o unică melodie,
De dimineață până-n seară
O repetă-ntreaga vară.

MELCUL CĂLĂTOR

Cum sosește primăvara,
Melcu-și poartă iar povara –
Cu căsuța în spinare,
Pornește în lumea mare.
Ori în deal, ori în vale,
Păș, păș, păș merge agale.
Casa în drum nu și-o lasă,
Să nu facă cale-ntoarsă.

SĂRBĂTOAREA ALBINUȚEI

Când dă livada-n floare,
La albină-i sărbătoare.
Zum, zum, zum! – ea muncește,
Pentru miere pregătește,
Nectarul cel mai dulce
În știubei ea îl aduce.
Și-l așează-n așa fel,
Trântorul să nu dea de el.

ALBINUȚA

Albinuța-i mititică,
Fugi de ea că ți-i frică –
Dacă te poate ajunge,
Ea cu acul te împunge.

Te înțeapă vrei, nu vrei,
Mierea ca să nu i-o ei,
C-o păstrează pentru sine,
Pentru iarna care vine.

MELCUL

Cu căsuța în spinare
Ieși melcul la plimbare.
Antenele și-a așezat
Să vadă cum e vremea-n sat.

Dacă va fi vânt și ploi,
Se va întoarce înapoi.
Dacă va fi soare și bine,
Va intra pe la vecine.

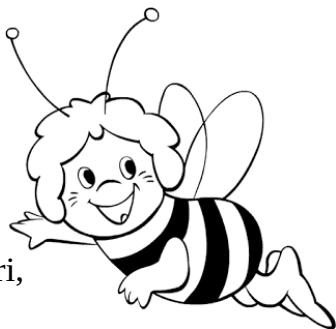
GREIERAȘUL VESEL

Vesel este greierașul,
Ca-nverzit iarăși imașul.
Iată-l cântă cu vioara –
A sosit de-acuma vara
Și se-aude în câmpie
Numai cânt și veselie.

PE CIREȘUL ÎNFLORIT

Pe cireșul înflorit
O albinuță s-a oprit,
– Zum, zum, zum!
Am de lucru de acum.

M-oi porni de cu zori
Ca s-adun nectar din flori,
În știubei să-l așez,
Pentru miere să-l păstrez.
Că am o mare plăcere,
Să prefac nectaru-n miere.

GREIERAȘU-I SUPĂRAT

Greierașu-i supărat,
Că imașul s-a uscat –
Numai cântă cu vioara,
A trecut de-acum și vara.
Nu se-aud în câmpie
Cântece de veselie.

ÎN OSPETEȚIE LA COSAȘ

Într-o zi de sărbătoare,
Cu vioara în spinare,
În ospeteție la cosaș
A sosit un greieraș.

Să-i cânte o melodie
Despre viața din câmpie,
Pe-o strună de vioară
Cântată vară de vară.

ALBINUȚA GOSPODINĂ

Așa mică și divină,
Dar e mare gospodină.
Zum, zum, zum! de cu zori
Adună nectar din flori.

În știubei ea îl aduce,
Ca să facă miere dulce.
Pentru micii prichindei,
Ca să crească măricei.

SPLENDOAREA NATURII

VREAU SĂ SCRUI

Vreau să scriu despre natură,
Despre a florilor făptură,
Despre apa curgătoare,
Păsări, ce vâslesc în zare.

Despre gândăceii mici,
Șoricei, pisici, arici,
Despre firul cel de iarbă,
Despre frunza cea de nalbă.

Despre soare, pomi și glie,
Despre zarea albăstrie.
Vreau s-adun eu o comoară
Despre tot ce mă-nconjoară.

ÎN GRĂDINA CASEI MELE

În grădina casei mele
Sunt atâtea pătlăgele.
Rumenite-s toate, iată,
Numai bune-s de salată.
Trebuie culese toate,
De cade bruma,
îngheață, frate!

CIUPERCUȚA

Cu umbrela ei rotată,
A crescut lângă o cioată,
Cine-a trece să se mire
Și cu drag să o admire.
Îmbrăcat-n pelerină,
Seamănă c-o balerină.

PLOAIA CALDĂ

Vino, vino, ploaie caldă
Lanurile ni le scaldă.
Curcubeul colorat
Să apară peste sat.
Peste deal, peste câmpie,
Peste holda aurie.

VIȘINELE

Roua în zori le-a scăldat,
Soarele le-a mângâiat,
Cu razele le-a încălzit
Și imediat s-au înroșit.
Sus, pe crengi atârinate,
Toate-s rumene, mășcate.

De codițe de le ei,
Îți faci din ele cercei
Și le prinzi la urechi,
Poți să-ți pui două perechi,
Iată sunt atât de multe,
Alege-ți, că ai de unde.

DIMINEAȚA-N ZORI

Dimineăta-n zori,
Parcă triluri de viori
Peste sat și câmpii,
S-aude cânt de ciocârlii.

ÎN ZORII DIMINEȚII

În zorii dimineții
Se trezesc cântăreții.
Cu triluri foarte delicate,
Parcă-s din carte luate.
Și se stăruie fiecare,
Care va cânta mai tare.
Lumea ca să se trezească
Și la lucru să pornească.

CIUPERCUȚA

Pe răzorul înverzit
O ciupercă s-a ivit.
Cu umbrela ei rotată,
Ploile să n-o răzbată
Și soarele să n-o ardă.

AMURGUL

Când amurgul se lasă
Și soarele apune,
Cosașii se întorc acasă,
Pe la vetrele străbune.
Miriștea pare adormită,
Totul e liniște în jur,
Obosit un greier cântă,
Adormind și el mahmur.

GHIOCEII

Prin iarba cea uscată
Din toamnă pe hotar,
Ghiociei vesel
Și frumos mai răsar.

CĂPȘUNA

O căpșună pistruiată
Supărată-i ziua toată.
De vină e soarele,
Că-i frige picioarele.
Înroșindu-i și fața
Mai în toată dimineața.

CÂND IARBA ÎNVERZEȘTE

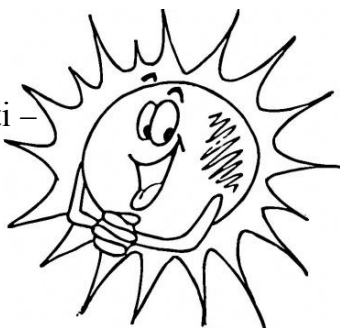
Când iarba înverzește
Și cireșul înflorește,
Cântăreții ne vestesc,
De concert se pregătesc.
Iată Lia-ciocârlia
Își repetă melodia.
Privighetoarea cu al ei nai
Doinește dragostea de plai.

Nici mierla nu se lasă
Cu-a ei voce melodioasă.
Printre toate ramurile,
Cucu-și cântă numele.
Când sosește primăvara,
Se așterne-n toată țara,
Totu-n jur e numai floare
Și-o mireasmă îmbătătoare.

SOARE, SOARE

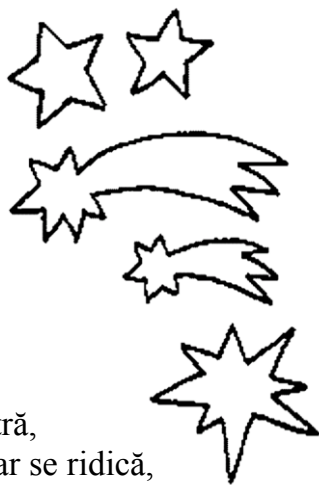
Soare, soare, frățioare,
Cu lumină sclipitoare,
Spune-mi, câte raze ai
Și pe toate cui le dai?
– Am eu multe, pentru toți –
La copii și la nepoți,
Pentru broscuțe și arici
Și pentru gândăceii mici.
Iată eu ce-o să vă spun:
Dau la și-s foarte bun.

ÎNSERAREA CÂND SE LASĂ

Înserarea când se lasă,
Luna joacă sus pe casă,
Stelele în jurul ei,
Tot aruncă cu scânteii.

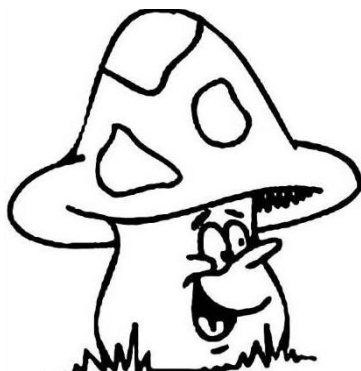
Ea cu drag le luminează,
Iar stelutele dansează,
Într-un ritm nesfârșit,
Seară, bine ai venit!

PLOAIA

Plouă în livada noastră,
Pomii se îndoaie și iar se ridică,
Într-un strop mășcat de ploaie
Se-mbăiază o furnică.
E atât biata de mică,
Dar se spală singurică
Și n-așteaptă niciodată
Ca să fie ea rugată.

CIUPERCUȚA

Hăt, la mijloc de poiană,
Cu privirea pe sub geană,
A răsărit o ciupercuță –
Tare mândră și drăguță.

În hăinuță vineție,
Cu fular alb la bărbie,
Poartă-n ciuda tuturor
Pălăria pe-un picior.

HARBUZUL CEL VĂRGAT

Un harbuz mare, vărgat
A crescut pe-un deal înalt.
Și rupându-și el centura,
Porni la vale de-a dura.
De-un copac s-a lovit
Și pe dată s-a oprit,
Sărindu-i bucățile.
Mai, în toate părțile.

CERUL LIMPEDE, CURAT

Pe ogor se-pleteacă grâul
Cu-ale lui spice grele,
La răcoarea apei limpezi
Plugarul vine să se spele.

Ceru-i limpede. Curat,
Albastră e întreaga zare,
Dumnezeu nouă ne-a dat,
Ca s-avem îmbelșugare.

AMURGUL

Ceru-n plină seară
Stelele presară.
Parcă Carul Mic
S-a mișcat un pic.
Iată, Carul Mare
Vine-n întâmpinare,
Sus, de tot, Luceafărul,
A-nflorit ca nufărul
Și parcă coboară
Pe-o rază ușoară,
Luna strălucește,
Calea-i netezește.

GHIOCCELUL

Clătinându-și clopoțelul,
Vesel iese ghioccelul
Din pământ, de sub zăpadă,
Lumea toată ca să-l vadă.

Apoi își îndreaptă
Petalele spre soare,
Iar valuri de lumină
Coboară pe răzoare.

Se închină ghioccelul,
Când vântu-l adie,
Iar razele de soare,
Cu drag îmbie.

ÎN CRÂNG

Mă voi duce eu în crâng,
Când păsărelele se strâng,
Ca s-asculț cucul cântând
Și mierlița șuierând.

Moi așeza pe iarba verde,
De unde sus cerul se vede,
Cerul albastru, luminos,
Doamne, cât e de frumos!

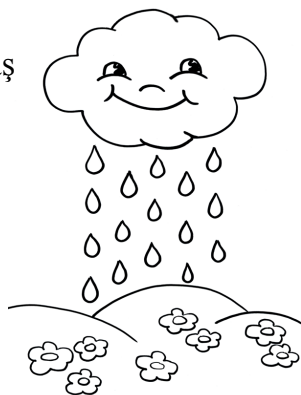

PLOAIE CALDĂ

Vino, vino, ploaie caldă
Lanurile ni le scaldă.
Curcubeul colorat
Să apară peste sat,
Peste deal, peste câmpie,
Peste holda aurie.

NOURAȘUL

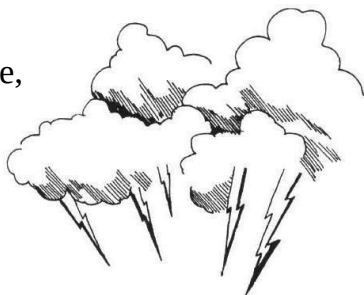
A trecut un nouraș
Cu stropitoarea-n buzunăraș
Și-a udat ograda,
Grădina și livada.
A stropit și drumul mare,
Prin poiană, pe cărare.
Au ajuns mii de stropi
Peste vârfurile de ploi,
Peste sat, peste câmpie,
Peste holda aurie.

FURTUNA

Cerul parcă se despică,
Când furtuna geme.
Fulgerul tot scapără,
Cu scânteii de cremene.

S-a pornit stihia,
Chiar în miez de noapte,
Copacii se apleacă,
Roadele cad coapte.

Groaznic păsările țipă,
De te trec fiorii,
E-ntuneric – beznă,
Nu s-arată zorii.

S-a dezlănțuit furtuna,
Ca din cofă toarnă,
Vântul norii mână
Și ploaia se-ntoarnă.

A ÎNVERZIT LIVADA

A înverzit livada,
Pomii de flori îs grei,
Murmură izvoarele,
Cu glas de clopoței.

Păsările cântă
Duios în glasul lor,
Vântul adie iarba
Lin, tăcut, ușor.

MOTORAȘ, MOTORAȘ

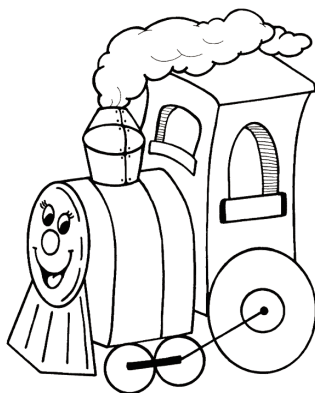
CEASORNICUL

Eu la toți vreau să le spun –
Ceasornicul e-un lucru bun.
Dimineța el te scoală
Ca să nu-ntârzii la școală.
Te deșteaptă la timp acasă,
Când dejunu-i pus pe masă.
Și la școală când te duci,
Când să-nveți, când să te culci,
Mereu vremea îți împarte
Să le dovedești pe toate.

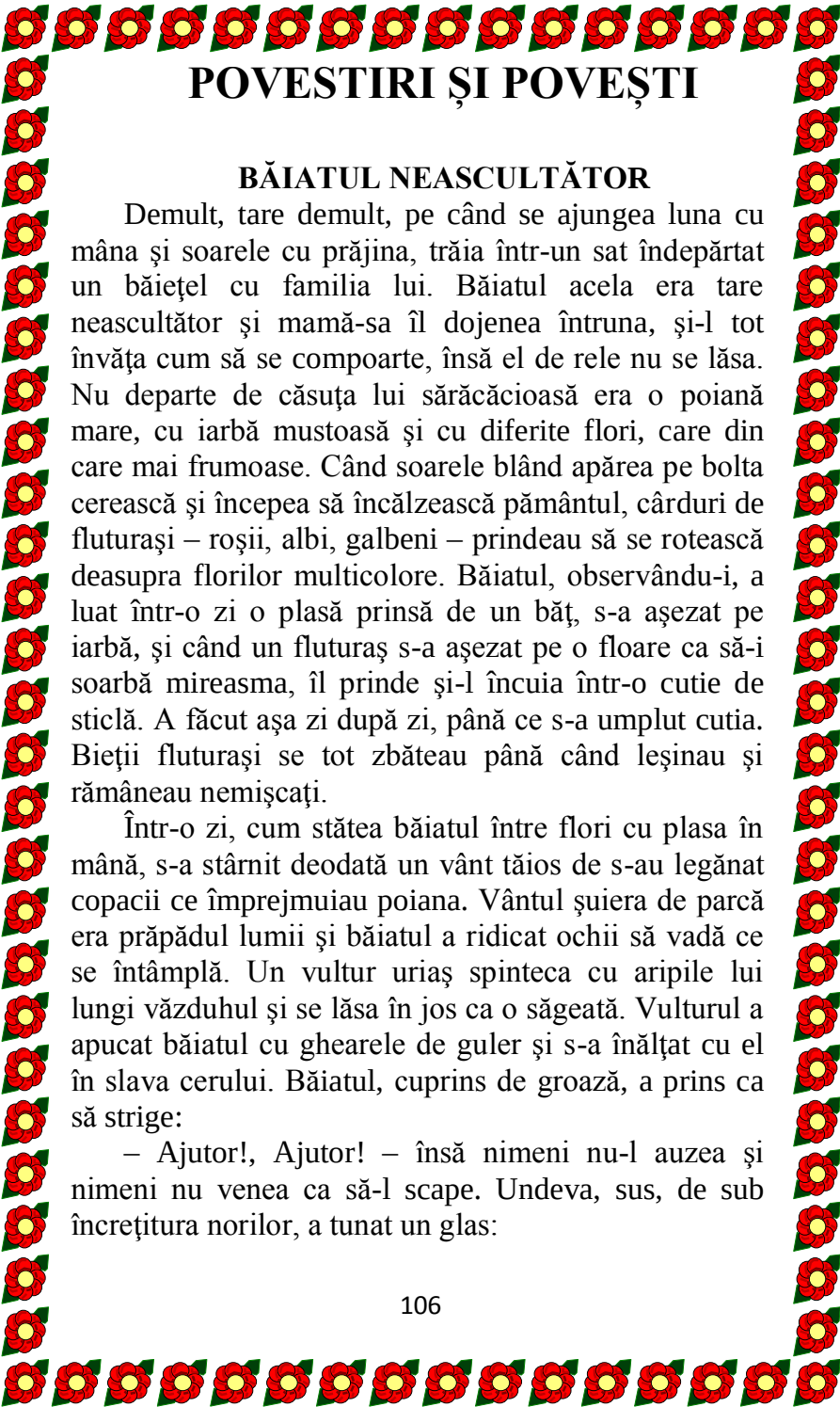
MICROBUZ, MAȘINĂ MICĂ

– Microbuz, mașină mică,
Ai dus-o pe-a mea mămică,
Așa departe de mine
Și acasă nu mai vine.
Ea lucrează prin străini,
Eu am rămas la vecini.
Pentru-n păcătos de ban,
Mama e-n viață, eu – orfan.

TRENUȚUL

Trenul zice: tuc, tuc, tuc!
După jucării mă duc,
Să aduc sute și mii
Pentru voi, iubiți copii.
La fete cu fundițe –
Păpușele cu rochițe,
Iar la micii băieței –
Mașinuțe, soldaței.
Cu ele să vă jucați,
Nu cumva să le stricați.

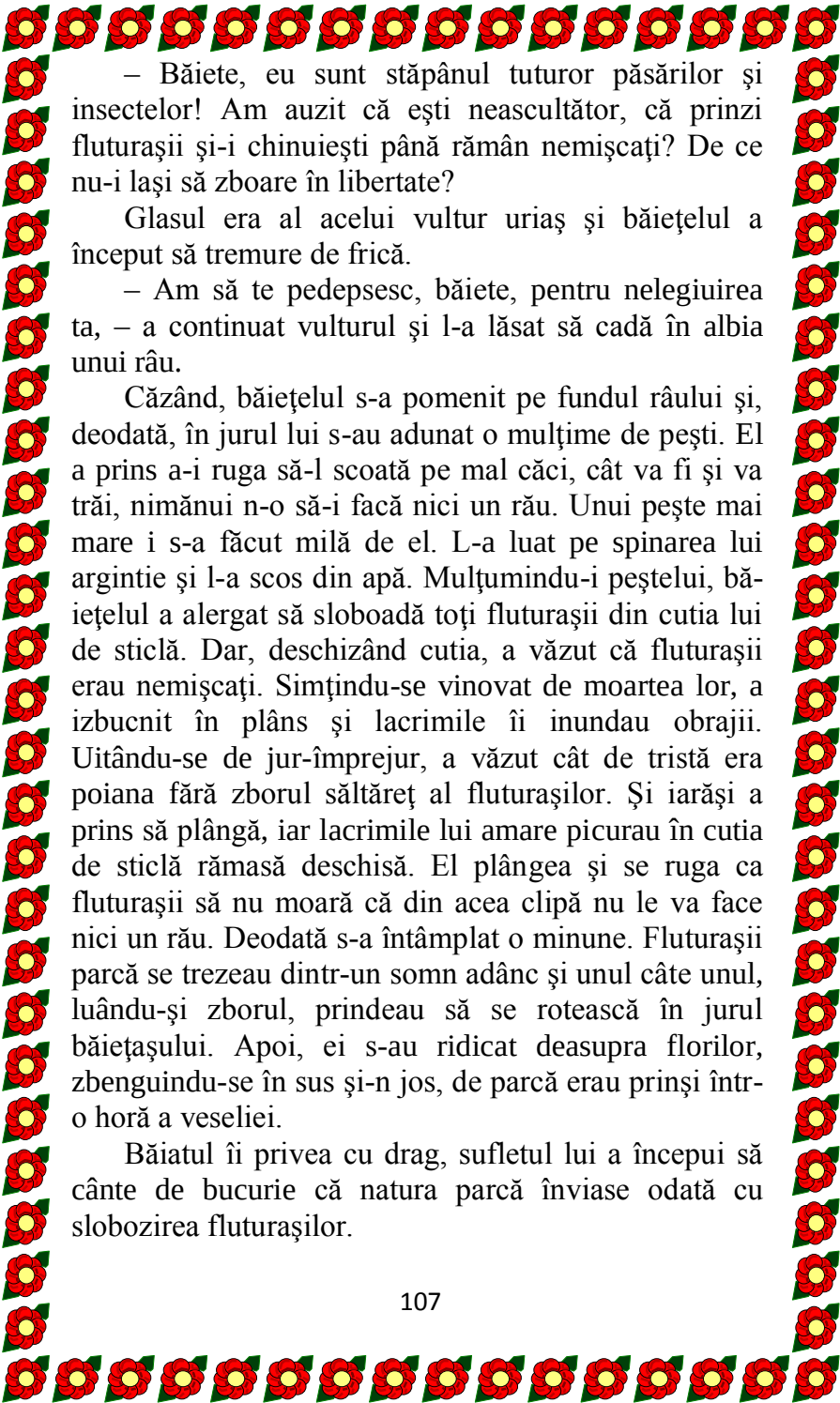
POVESTIRI ȘI POVEȘTI

BĂIATUL NEASCULTĂTOR

Demult, tare demult, pe când se ajungea luna cu mâna și soarele cu prăjina, trăia într-un sat îndepărtat un băiețel cu familia lui. Băiatul acela era tare neascultător și mamă-sa îl dojenea întruna, și-l tot învăța cum să se compoarte, însă el de rele nu se lăsa. Nu departe de căsuța lui sărăcăcioasă era o poiană mare, cu iarbă mustoasă și cu diferite flori, care din care mai frumoase. Când soarele blând apărea pe bolta cerească și începea să încălzească pământul, cârduri de fluturași – roșii, albi, galbeni – prindeau să se rotească deasupra florilor multicolore. Băiatul, observându-i, a luat într-o zi o plasă prinsă de un băț, s-a așezat pe iarbă, și când un fluturaș s-a așezat pe o floare ca să-i soarbă mireasma, îl prinde și-l înclua într-o cutie de sticlă. A făcut așa zi după zi, până ce s-a umplut cutia. Bieții fluturași se tot zbăteau până când leșinau și rămâneau nemișcați.

Într-o zi, cum stătea băiatul între flori cu plasa în mână, s-a stârnit deodată un vânt tăios de s-au legănat copacii ce împrejmuiă poiana. Vântul șuiera de parcă era prăpădul lumii și băiatul a ridicat ochii să vadă ce se întâmplă. Un vultur uriaș spinteca cu aripile lui lungi văzduhul și se lăsa în jos ca o săgeată. Vulturul a apucat băiatul cu ghearele de guler și s-a înălțat cu el în slava cerului. Băiatul, cuprins de groază, a prins ca să strige:

– Ajutor!, Ajutor! – însă nimeni nu-l auzea și nimeni nu venea ca să-l scape. Undeva, sus, de sub încrețitura norilor, a tunat un glas:

– Băiete, eu sunt stăpânul tuturor păsărilor și insectelor! Am auzit că ești neascultător, că prinzi fluturașii și-i chinuiești până rămân nemișcați? De ce nu-i lași să zboare în libertate?

Glasul era al acelui vultur uriaș și băiețelul a început să tremure de frică.

– Am să te pedepsesc, băiete, pentru nelegiuirea ta, – a continuat vulturul și l-a lăsat să cadă în albia unui râu.

Căzând, băiețelul s-a pomenit pe fundul râului și, deodată, în jurul lui s-au adunat o mulțime de pești. El a prins a-i ruga să-l scoată pe mal căci, cât va fi și va trăi, nimănui n-o să-i facă nici un rău. Unui pește mai mare i s-a făcut milă de el. L-a luat pe spinarea lui argintie și l-a scos din apă. Mulțumindu-i peștelui, băiețelul a alergat să sloboadă toți fluturașii din cutia lui de sticlă. Dar, deschizând cutia, a văzut că fluturașii erau nemișcați. Simțindu-se vinovat de moartea lor, a izbucnit în plâns și lacrimile îi inundau obrajii. Uitându-se de jur-împrejur, a văzut cât de tristă era poiana fără zborul săltăreț al fluturașilor. Și iarăși a prins să plângă, iar lacrimile lui amare picurau în cutia de sticlă rămasă deschisă. El plângea și se ruga ca fluturașii să nu moară că din acea clipă nu le va face nici un rău. Deodată s-a întâmplat o minune. Fluturașii parcă se trezeau dintr-un somn adânc și unul câte unul, luându-și zborul, prindeau să se rotească în jurul băiețașului. Apoi, ei s-au ridicat deasupra florilor, zbenguindu-se în sus și-n jos, de parcă erau prinși într-o horă a veseliei.

Băiatul îi privea cu drag, sufletul lui a început să cânte de bucurie că natura parcă înviase odată cu slobozirea fluturașilor.

FETIȚA SĂRACĂ

Trăia odată o fetiță săracă. Neavând părinți, n-avea cine-o dădăci. Toată bogăția ei era frumusețea fără seamăn și vocea melodioasă cu care a înzestrat-o Dumnezeu. Ea cânta atât de frumos, încât toată lumea o admira cu drag și o iubea ca pe un copil minune.

În acel sat trăia și un bogătaș. El avea o fată de aceeași vârstă cu fata săracă. Invidiind-o pe fata săracă pentru darul ei de-a cânta atât de frumos, fata bogătașului născocea fel de fel de chichițe despre ea pentru ca s-o întristeze și să-i facă inimă rea. Sărmana fetiță, tot plângea mereu, fiind singură și fără mângâierea cuiva.

Odată, fetele au fost poftite la un ospăț bogat. Stăpâna casei pusese pe masă un colac frumos cu gândul să-l dea fetei sărace, care cânta atât de frumos. Lumea toată a tot lăudat-o pentru cântecele ei și pentru purtarea demnă. Dar fata bogătașului, purtându-i pică, a ascuns colacul și strigă în gura mare că anume fata săracă a furat colacul. Aceasta, fiind nevinovată și rușinându-se mult de fapta urâtă de care era învinuită, a început să plângă că nu se poate îndreptăți și a fugit acasă. Deodată, însă, fata se întoarce înapoi. Din fericire, însăși Dumnezeu a îndrumat-o să nu se lase ponegrită pe nedrept. Ea prinse la curaj și strigă în gura mare: „Iată cine a furat colacul! E la spatele ei ascuns! Uitați-vă, colacul e la dânsa, nu la mine! N-o lăsați, vă rog, să-și facă mendrele! Știu că sunt săracă, dar n-am nevoie de lucruri străine!”

Din acea zi fata săracă și talentată și-a hărăzit să nu mai cânte pe la casele bogătașilor, ci numai pentru oamenii săraci și cinstiți.

PĂHARUL

Un bărbat distins, care obișnuia să bea în fiecare dimineată un păhărel de țuică, se opri la cârciumă și ceru să i se dea păhărelul – porția obișnuită din fiecare zi. La acel moment în apropiere era un om sărac și zdrențaros, care i-a zis:

– Onorate domn, a-ți permite unui tovarăș nenorocit să bea împreună cu dumneavoastră?

Bărbatul se simțise jignit de îndrăzneala arătată de bețiu și-i răspunse cu asprime:

– Eu nu obișnuiesc să beau cu vagabonzii.

– Prietene, n-ar trebui să fiți așa de mândru, – i-a răspuns vagabondul.

– Vreau să vă spun că și eu sunt dintr-o familie nobilă ca și dumneavoastră. Am primit și eu o bună educație înainte de a începe să beau. Eram și eu la fel de onorat. Iar acum luați aminte la cuvintele ce le voi spune: Dumneavoastră vă alipiți azi de alcool, dar să știți că el vă va aduce în aceeași stare în care sunt eu.

Impresionat de cele auzite bărbatul lăsă jos paharul cu țuică și-l privi atent pe omul din fața lui. Ochii îi erau însângerați, fața umflată, încălțăminte – numai bucăți, iar hainele – foarte murdare. Și atunci îl întrebă:

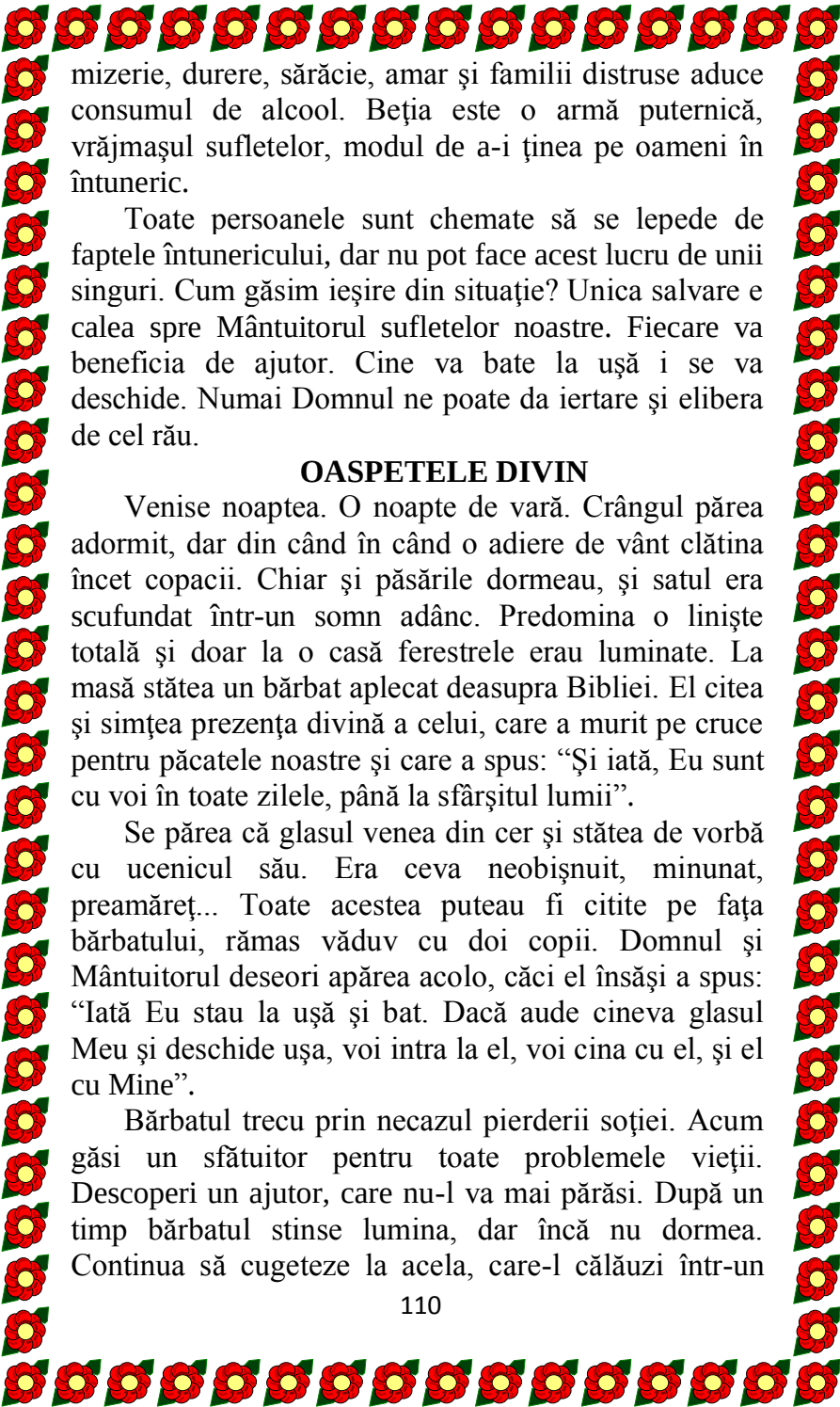
– Băutura va adus în asemenea hal?

– Da, băutura, și ea vă va face și pe dumneavoastră la fel, dacă nu vă lepădați de ea.

După cele auzite bărbatul a luat paharul și l-a vărsat pe podea, spunând:

– Atunci e timpul să încetez! – și a părăsit cârciuma pentru a nu intra în acel loc niciodată.

Noi vorbim despre victimele războaielor, despre oamenii care au rămas invalizi, văduve, orfani, despre durere, lacrimi, suferință... Însă dacă să ne gândim câtă

mizerie, durere, sărăcie, amar și familii distruse aduce consumul de alcool. Beția este o armă puternică, vrăjmașul sufletelor, modul de a-i ținea pe oameni în întuneric.

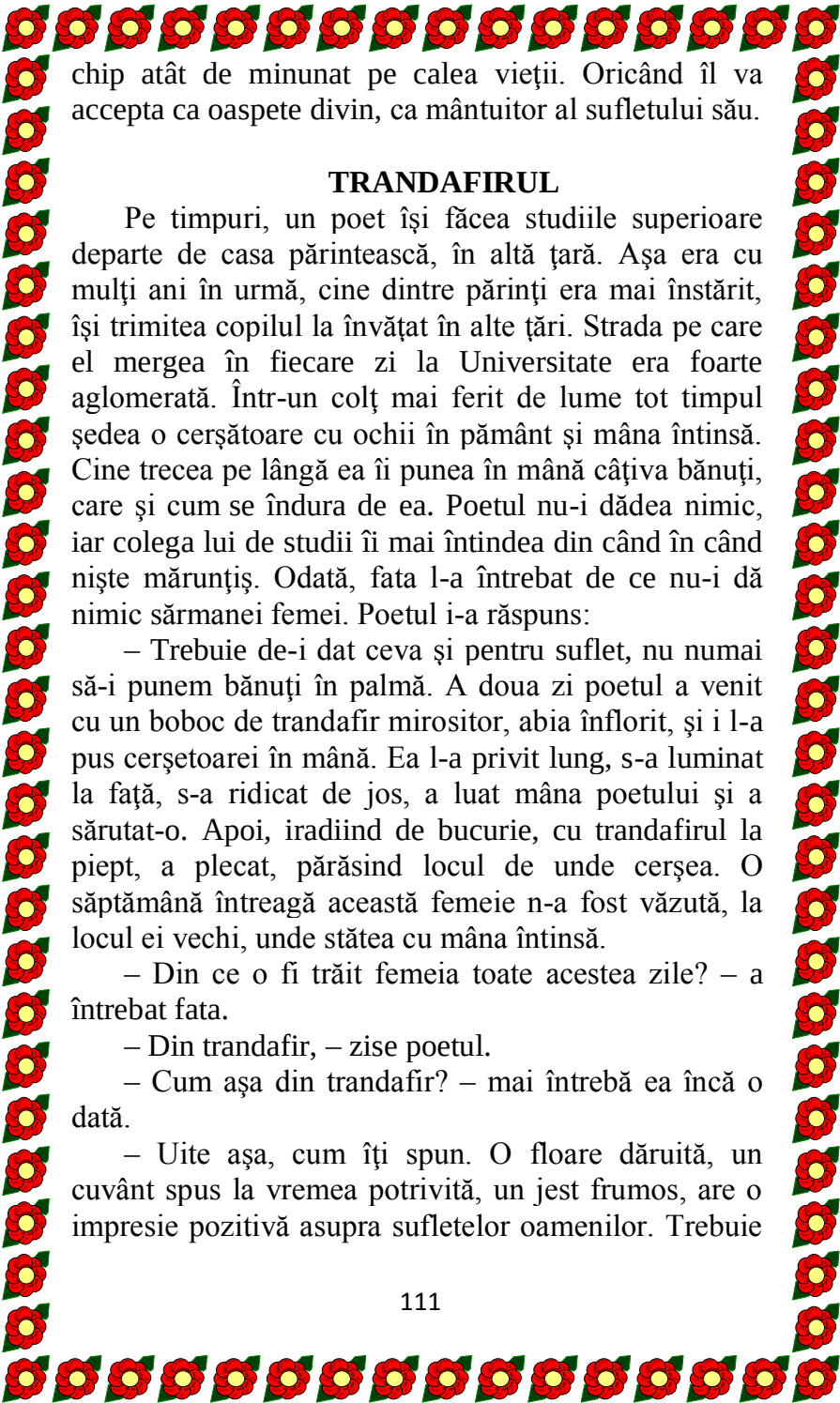
Toate persoanele sunt chemate să se lepede de faptele întunericului, dar nu pot face acest lucru de unii singuri. Cum găsim ieșire din situație? Unica salvare e calea spre Mântuitorul sufletelor noastre. Fiecare va beneficia de ajutor. Cine va bate la ușă i se va deschide. Numai Domnul ne poate da iertare și elibera de cel rău.

OASPETELE DIVIN

Venise noaptea. O noapte de vară. Crângul părea adormit, dar din când în când o adiere de vânt clătina încet copacii. Chiar și păsările dormeau, și satul era scufundat într-un somn adânc. Predomina o liniște totală și doar la o casă ferestrele erau luminate. La masă stătea un bărbat aplecat deasupra Bibliei. El citea și simțea prezența divină a celui, care a murit pe cruce pentru păcatele noastre și care a spus: “Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii”.

Se părea că glasul venea din cer și stătea de vorbă cu ucenicul său. Era ceva neobișnuit, minunat, preamăreț... Toate acestea puteau fi citite pe fața bărbatului, rămas vădov cu doi copii. Domnul și Mântuitorul deseori apărea acolo, căci el însăși a spus: “Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”.

Bărbatul trecu prin necazul pierderii soției. Acum găsi un sfătuitor pentru toate problemele vieții. Descoperi un ajutor, care nu-l va mai părăsi. După un timp bărbatul stinse lumina, dar încă nu dormea. Continua să cugeteze la acela, care-l călăuzi într-un

chip atât de minunat pe calea vieții. Oricând îl va accepta ca oaspete divin, ca mântuitor al sufletului său.

TRANDAFIRUL

Pe timpuri, un poet își făcea studiile superioare departe de casa părintească, în altă țară. Așa era cu mulți ani în urmă, cine dintre părinți era mai înstărit, își trimitea copilul la învățat în alte țări. Strada pe care el mergea în fiecare zi la Universitate era foarte aglomerată. Într-un colț mai ferit de lume tot timpul ședea o cerșătoare cu ochii în pământ și mâna întinsă. Cine trecea pe lângă ea îi puneă în mână câțiva bănuți, care și cum se îndura de ea. Poetul nu-i dădea nimic, iar colega lui de studii îi mai întindea din când în când niște mărunțiș. Odată, fata l-a întrebat de ce nu-i dă nimic sărmanei femei. Poetul i-a răspuns:

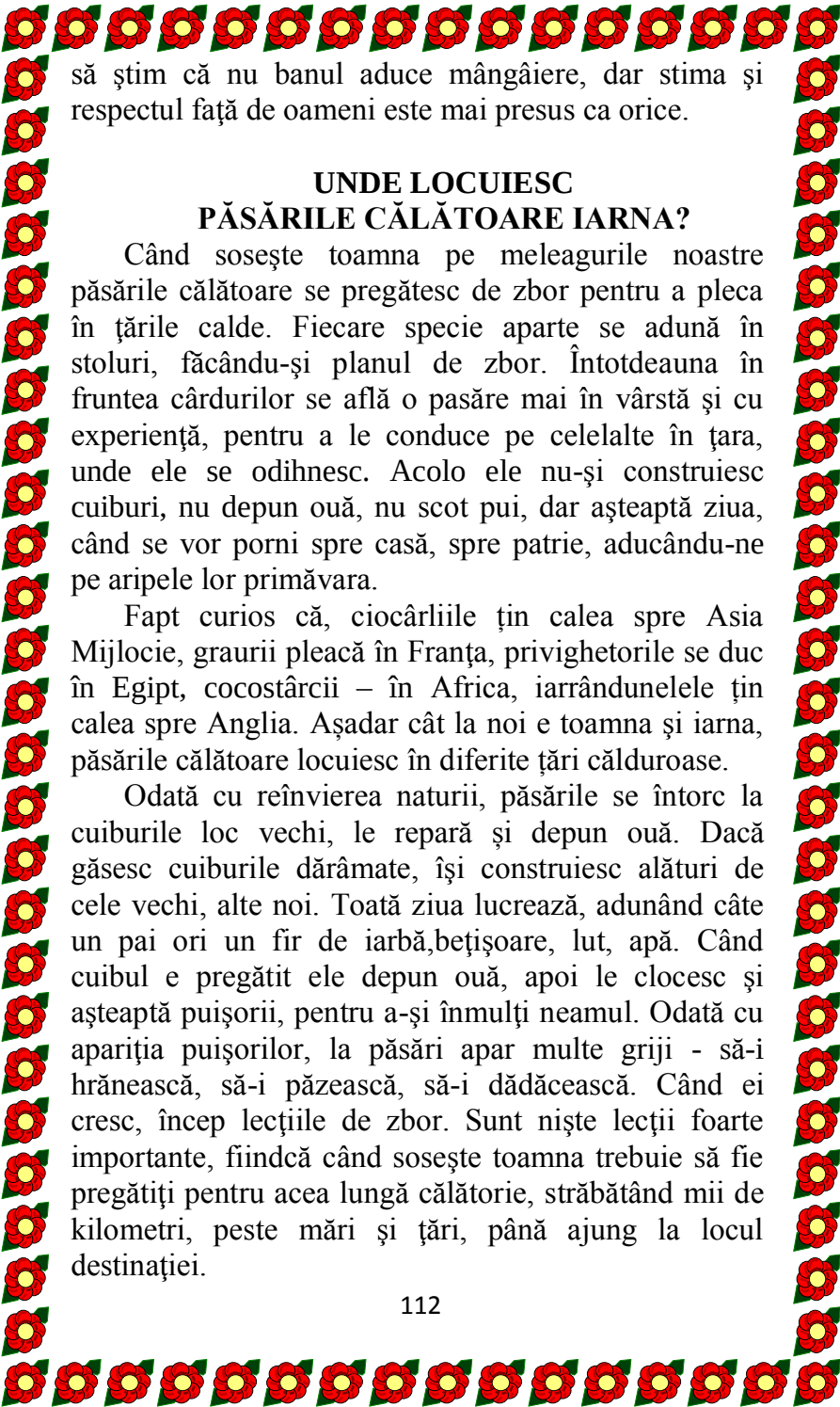
– Trebuie de-i dat ceva și pentru suflet, nu numai să-i punem bănuți în palmă. A doua zi poetul a venit cu un boboc de trandafir mirositor, abia înflorit, și i l-a pus cerșetorei în mână. Ea l-a privit lung, s-a luminat la față, s-a ridicat de jos, a luat mâna poetului și a sărutat-o. Apoi, iradiind de bucurie, cu trandafirul la piept, a plecat, părăsind locul de unde cerșea. O săptămână întreagă această femeie n-a fost văzută, la locul ei vechi, unde stătea cu mâna întinsă.

– Din ce o fi trăit femeia toate acestea zile? – a întrebat fata.

– Din trandafir, – zise poetul.

– Cum așa din trandafir? – mai întreabă ea încă o dată.

– Uite așa, cum îți spun. O floare dăruită, un cuvânt spus la vremea potrivită, un jest frumos, are o impresie pozitivă asupra sufletelor oamenilor. Trebuie

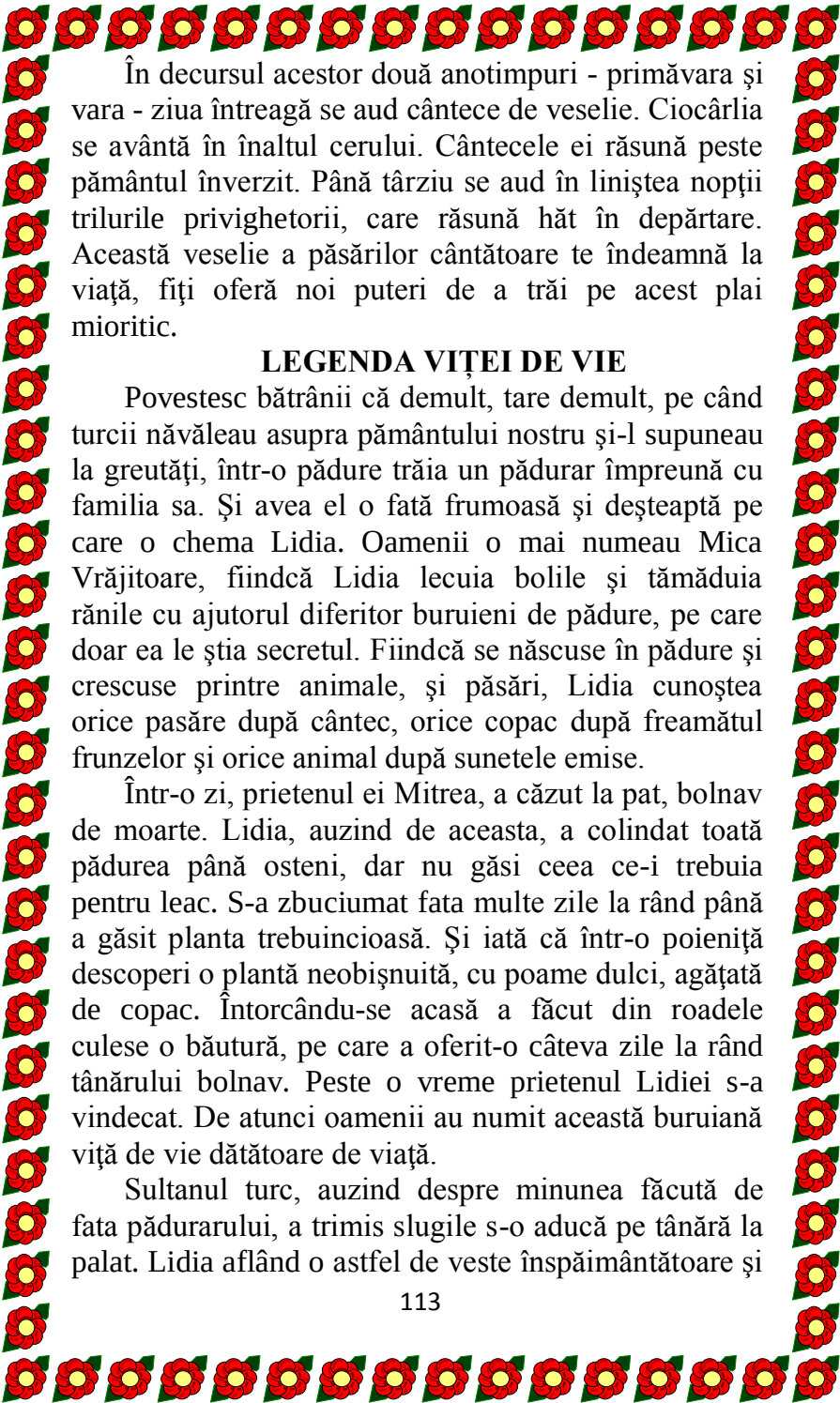
să știm că nu banul aduce mângâiere, dar stima și respectul față de oameni este mai presus ca orice.

UNDE LOCUIESC PĂSĂRILE CĂLĂTOARE IARNA?

Când sosește toamna pe meleagurile noastre păsările călătoare se pregătesc de zbor pentru a pleca în țările calde. Fiecare specie aparte se adună în stoluri, făcându-și planul de zbor. Întotdeauna în fruntea cârdurilor se află o pasăre mai în vârstă și cu experiență, pentru a le conduce pe celelalte în țara, unde ele se odihnesc. Acolo ele nu-și construiesc cuiburi, nu depun ouă, nu scot pui, dar așteaptă ziua, când se vor porni spre casă, spre patrie, aducându-ne pe aripele lor primăvara.

Fapt curios că, ciocârliile țin calea spre Asia Mijlocie, graurii pleacă în Franța, privighetorile se duc în Egipt, cocostârcii – în Africa, iarrândunelele țin calea spre Anglia. Așadar cât la noi e toamna și iarna, păsările călătoare locuiesc în diferite țări călduroase.

Odată cu reînvierea naturii, păsările se întorc la cuiburile loc vechi, le repară și depun ouă. Dacă găsesc cuiburile dărâmate, își construiesc alături de cele vechi, alte noi. Toată ziua lucrează, adunând câte un pai ori un fir de iarbă, bețișoare, lut, apă. Când cuibul e pregătit ele depun ouă, apoi le clocesc și așteaptă puișorii, pentru a-și înmulți neamul. Odată cu apariția puișorilor, la păsări apar multe griji - să-i hrănească, să-i păzească, să-i dădăcească. Când ei cresc, încep lecțiile de zbor. Sunt niște lecții foarte importante, fiindcă când sosește toamna trebuie să fie pregătiți pentru acea lungă călătorie, străbătând mii de kilometri, peste mări și țări, până ajung la locul destinației.

În decursul acestor două anotimpuri - primăvara și vara - ziua întreagă se aud cântece de veselie. Ciocărlia se avântă în înaltul cerului. Cântecele ei răsună peste pământul înverzit. Până târziu se aud în liniștea nopții trilarile privighetorii, care răsună hăt în depărtare. Această veselie a păsărilor cântătoare te îndeamnă la viață, fiți oferă noi puteri de a trăi pe acest plai mioritic.

LEGENDA VIȚEI DE VIE

Povestesc bătrânii că demult, tare demult, pe când turcii năvăleau asupra pământului nostru și-l supuneau la greutăți, într-o pădure trăia un pădurar împreună cu familia sa. Și avea el o fată frumoasă și deșteaptă pe care o chema Lidia. Oamenii o mai numeau Mica Vrajitoare, fiindcă Lidia lecuia bolile și tămăduia rănilor cu ajutorul diferitor buruieni de pădure, pe care doar ea le știa secretul. Fiindcă se născuse în pădure și crescuse printre animale, și păsări, Lidia cunoștea orice pasăre după cântec, orice copac după freacățul frunzelor și orice animal după sunetele emise.

Într-o zi, prietenul ei Mitrea, a căzut la pat, bolnav de moarte. Lidia, auzind de aceasta, a colindat toată pădurea până osteni, dar nu găsi ceea ce-i trebuia pentru leac. S-a zbuciumat fata multe zile la rând până a găsit planta trebuincioasă. Și iată că într-o poieniță descoperi o plantă neobișnuită, cu poame dulci, agățată de copac. Întorcându-se acasă a făcut din roadele culese o băutură, pe care a oferit-o câteva zile la rând tânărului bolnav. Peste o vreme prietenul Lidiei s-a vindecat. De atunci oamenii au numit această buruiănă viță de vie dătătoare de viață.

Sultanul turc, auzind despre minunea făcută de fata pădurarului, a trimis slugile s-o aducă pe tânără la palat. Lidia aflând o astfel de veste înspăimântătoare și

presimțind ce o așteaptă, s-a aruncat în apa râului, care nu era departe de pădure. Pescarii locali au scos-o cu năvoadele și au îngropat-o după obiceiul creștin. A fost o mare jale și o mare pierdere pentru toți. Și pentru Mitrea, pe care l-a întors la viață, și pentru oamenii sărmani, pe care-i lecuia fără bani.

În semn de recunoștință și în amintirea iubitei, Mitrea a sădit la mormântul Lidiei o mlădiță de viță de vie, care a crescut și s-a întins pe cruce, dând rod la struguri cu bobite mari și dulci. De atunci lumea a numit acest soi de poamă dător de viață - Lidia, care și astăzi este cultivată în gospodăriile noastre.

PRIETENIE ADEVĂRATĂ

Undeva, într-un sat, locuia o familie de oameni nici bogați, nici săraci. Neavând un loc constant de muncă ei se ocupau cu vânzarea cățelușilor. Printre cumpărătorii, care se interesau de acei cățeluși de rasă, a fost și un băiețel. Într-o zi micul cumpărător a prins curaj și a bătut la poarta gospodarului. Stăpânul deschizând poarta și văzând un cumpărător atât de mic, l-a întrebat cu o voce blândă:

-Ce dorești, copile?

-Mă iertați, domnule, aș vrea să cumpăr, dacă se poate, și eu un cățeluș, desigur dacă nu costă prea scump.

-Foarte bine, dar un cățeluș costă 20 de dolari.

Copilul, când a auzit de această sumă mare s-a fâstăcit cu totul.

-Eu am numai 5 dolari. Aș putea măcar să-i văd?

-Desigur, poate hotărâm ceva,-răspunse bărbatul.

Ochii copilului sclipeau de bucurie, urmărind cățelușii jucăuși.

-Dar văd că un cățeluș e șchiop, - zise băiatul cu milă.

-El nu aleargă și nu se joacă ca ceilalți.

-Da, - răspunse stăpânul, - mi se pare că va rămâne așa pentru toată viața. Odată, ieșind în stradă, un băiețel l-a lovit cu o piatră în picioruș și de atunci a rămas șchiop.

-Acesta este cățelușul pe care-l vreau, - a zis copilul cu glas jalnic. - Aș putea să plătesc pe rând câte puțin.

Uimit, bărbatul a adăugat:

-Dar va șchiopăta totdeauna.

Auzind de așa ceva copilul zâmbi curajos, ridică un crac la pantalonași, dizgolind o proteză de lemn.

-Nici eu nu umblu prea bine.

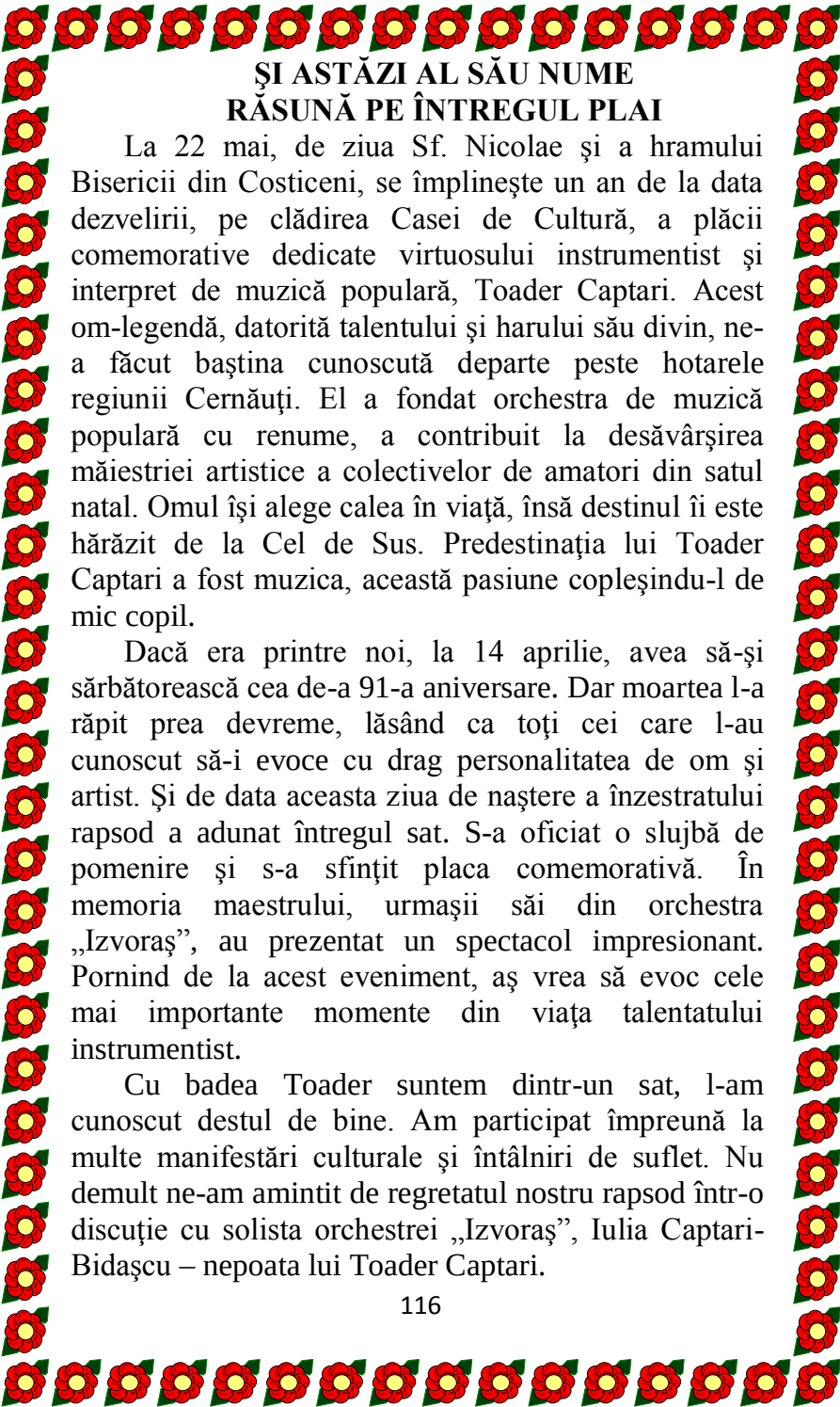
Apoi uitându-se cu milă și duioșie la cățeluș a continuat:

-Cred că și el are nevoie de multă dragoste și ajutor cum am și eu de la părinții mei. Nu este ușor să fii șchiop.

-Poftim, este al tău, - i-a răspuns bărbatul. - Știu că-l vei îngriji bine și fiindcă ți-a fost milă de el primește-l drept cadou.

În ochii băiatului au apărut lacrimi de bucurie. Mulțumindu-i stăpânului, luă cățelușul în brațe și alignind de un picior, plecă spre căsuța lui. Acasă le-a împărtășit părinților bucuria pe care o avea, totodată, gândindu-se în sine că de acum înainte va avea un prieten adevărat.

Dragi cititori, ar trebui să învățăm și noi ce este mila. Și continuând să meditez pe această temă am compus o poezie, în care am oglindit conduita copiilor de astăzi, majoritatea dintre care sunt nepăsători față de lume și mediul înconjurător.

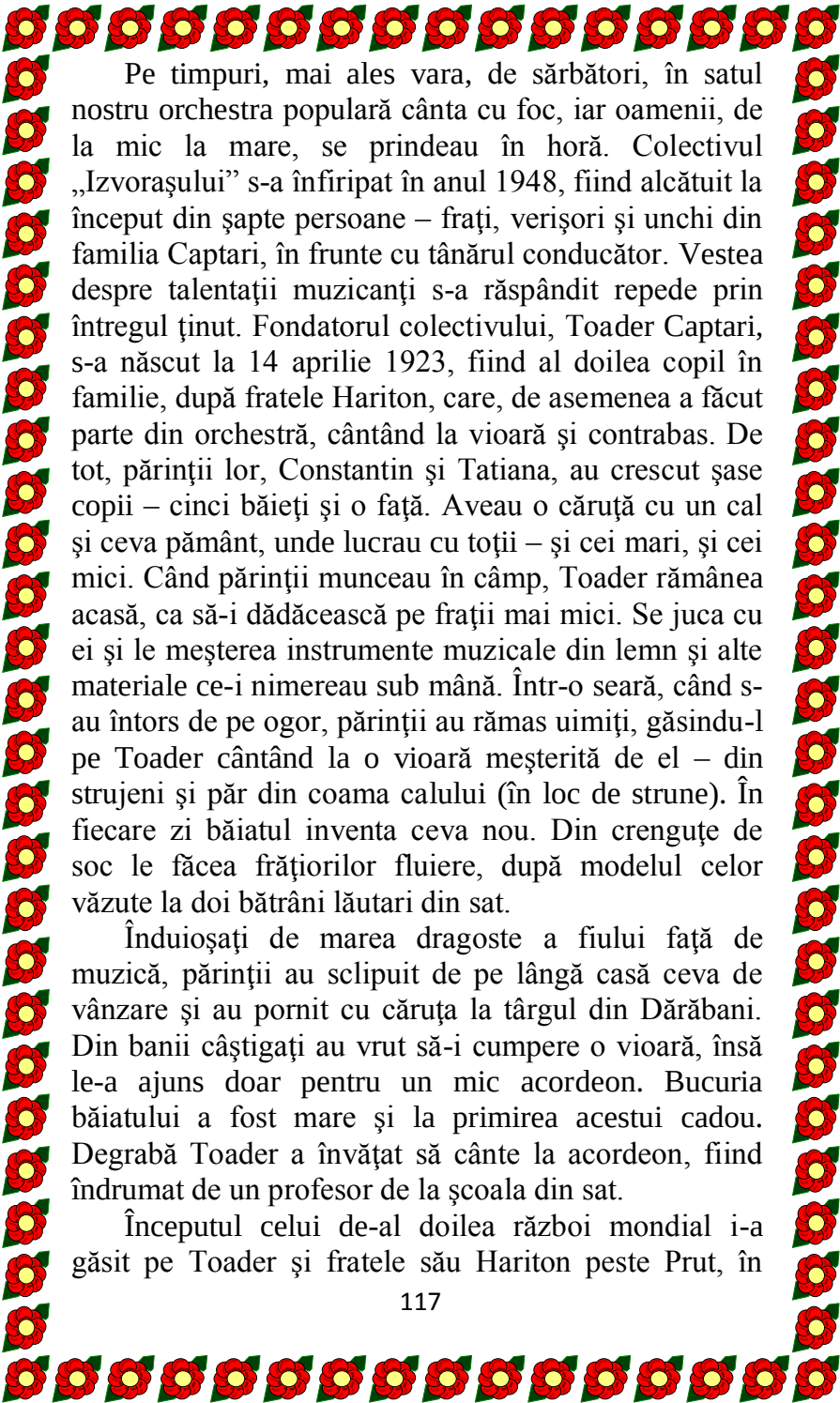

ȘI ASTĂZI AL SĂU NUME RĂSUNĂ PE ÎNTREGUL PLAI

La 22 mai, de ziua Sf. Nicolae și a hramului Bisericii din Costiceni, se împlinește un an de la data dezvelirii, pe clădirea Casei de Cultură, a plăcii comemorative dedicate virtuosului instrumentist și interpret de muzică populară, Toader Captari. Acest om-legendă, datorită talentului și harului său divin, ne-a făcut baștina cunoscută departe peste hotarele regiunii Cernăuți. El a fondat orchestra de muzică populară cu renume, a contribuit la desăvârșirea măiestriei artistice a colectivelor de amatori din satul natal. Omul își alege calea în viață, însă destinul îi este hărăzit de la Cel de Sus. Predestinația lui Toader Captari a fost muzica, această pasiune copleșindu-l de mic copil.

Dacă era printre noi, la 14 aprilie, avea să-și sărbătorească cea de-a 91-a aniversare. Dar moartea l-a răpit prea devreme, lăsând ca toți cei care l-au cunoscut să-i evoce cu drag personalitatea de om și artist. Și de data aceasta ziua de naștere a înzestratului rapsod a adunat întregul sat. S-a oficiat o slujbă de pomenire și s-a sfințit placa comemorativă. În memoria maestrului, urmașii săi din orchestra „Izvoraș”, au prezentat un spectacol impresionant. Pornind de la acest eveniment, aș vrea să evoc cele mai importante momente din viața talentatului instrumentist.

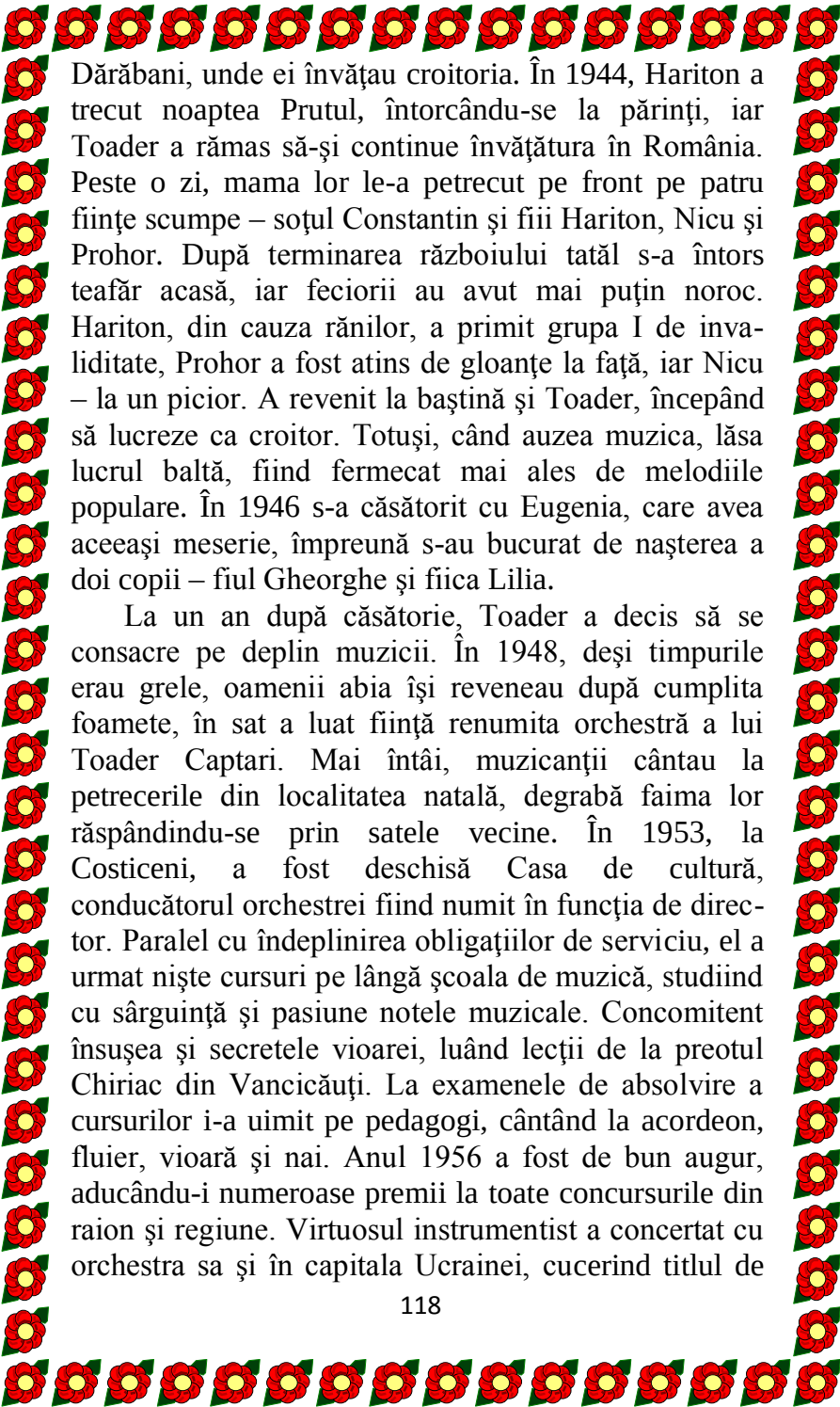
Cu badea Toader suntem dintr-un sat, l-am cunoscut destul de bine. Am participat împreună la multe manifestări culturale și întâlniri de suflet. Nu demult ne-am amintit de regretatul nostru rapsod într-o discuție cu solista orchestrei „Izvoraș”, Iulia Captari-Bidașcu – nepoata lui Toader Captari.

Pe timpuri, mai ales vara, de sărbători, în satul nostru orchestra populară cânta cu foc, iar oamenii, de la mic la mare, se prindeau în horă. Colectivul „Izvoaşului” s-a înfiripat în anul 1948, fiind alcătuit la început din şapte persoane – fraţi, verişori şi unchi din familia Captari, în frunte cu tânărul conducător. Vestea despre talentaţii muzicanţi s-a răspândit repede prin întregul ținut. Fondatorul colectivului, Toader Captari, s-a născut la 14 aprilie 1923, fiind al doilea copil în familie, după fratele Hariton, care, de asemenea a făcut parte din orchestră, cântând la vioară şi contrabas. De tot, părinţii lor, Constantin şi Tatiana, au crescut şase copii – cinci băieţi şi o fată. Aveau o căruţă cu un cal şi ceva pământ, unde lucrau cu toţii – şi cei mari, şi cei mici. Când părinţii munceau în câmp, Toader rămânea acasă, ca să-i dădăcească pe fraţii mai mici. Se juca cu ei şi le meşterea instrumente muzicale din lemn şi alte materiale ce-i nimereau sub mână. Într-o seară, când s-au întors de pe ogor, părinţii au rămas uimiţi, găsindu-l pe Toader cântând la o vioară meşterită de el – din strujeni şi păr din coama calului (în loc de strune). În fiecare zi băiatul inventa ceva nou. Din crenguţe de soc le făcea frăţiorilor fluieri, după modelul celor văzute la doi bătrâni lăutari din sat.

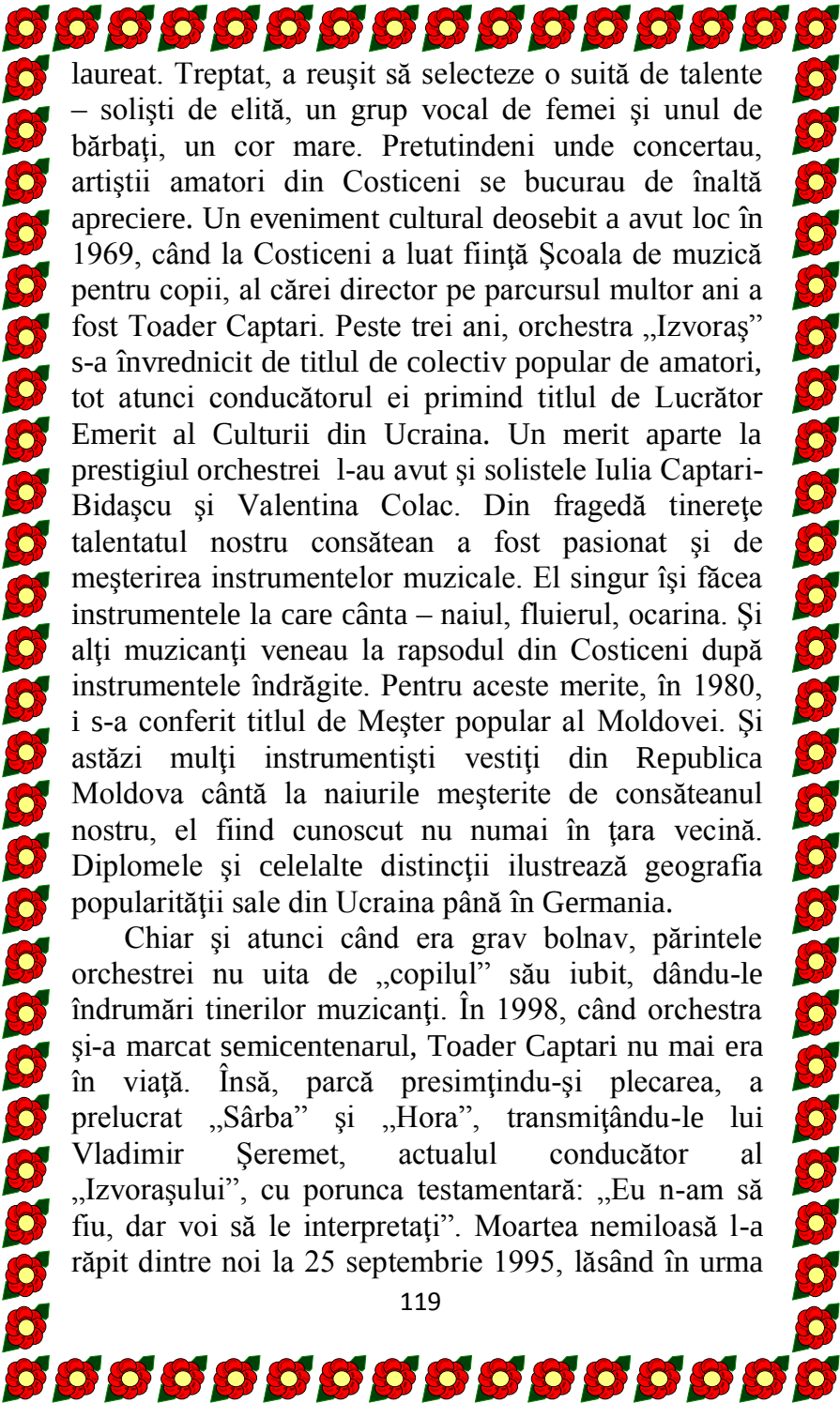
Înduioşaţi de marea dragoste a fiului faţă de muzică, părinţii au sclipuit de pe lângă casă ceva de vânzare şi au pornit cu căruţa la târgul din Dărăbani. Din banii câştigaţi au vrut să-i cumpere o vioară, însă le-a ajuns doar pentru un mic acordeon. Bucuria băiatului a fost mare şi la primirea acestui cadou. Degrabă Toader a învăţat să cânte la acordeon, fiind îndrumat de un profesor de la şcoala din sat.

Începutul celui de-al doilea război mondial i-a găsit pe Toader şi fratele său Hariton peste Prut, în

Dărăbani, unde ei învățau croitoria. În 1944, Hariton a trecut noaptea Prutul, întorcându-se la părinți, iar Toader a rămas să-și continue învățătura în România. Peste o zi, mama lor le-a petrecut pe front pe patru ființe scumpe – soțul Constantin și fiii Hariton, Nicu și Prohor. După terminarea războiului tatăl s-a întors teafăr acasă, iar feciorii au avut mai puțin noroc. Hariton, din cauza rănilor, a primit grupa I de invaliditate, Prohor a fost atins de gloanțe la față, iar Nicu – la un picior. A revenit la baștină și Toader, începând să lucreze ca croitor. Totuși, când auzea muzica, lăsa lucrul baltă, fiind fermecat mai ales de melodiile populare. În 1946 s-a căsătorit cu Eugenia, care avea aceeași meserie, împreună s-au bucurat de nașterea a doi copii – fiul Gheorghe și fiica Lilia.

La un an după căsătorie, Toader a decis să se consacre pe deplin muzicii. În 1948, deși timpurile erau grele, oamenii abia își reveneau după cumplita foamete, în sat a luat ființă renumita orchestră a lui Toader Captari. Mai întâi, muzicanții cântau la petrecerile din localitatea natală, degrabă faima lor răspândindu-se prin satele vecine. În 1953, la Costiceni, a fost deschisă Casa de cultură, conducătorul orchestrei fiind numit în funcția de director. Paralel cu îndeplinirea obligațiilor de serviciu, el a urmat niște cursuri pe lângă școala de muzică, studiind cu sârguință și pasiune notele muzicale. Concomitent însușea și secretele vioarei, luând lecții de la preotul Chiriac din Vancicăuți. La examenele de absolvire a cursurilor i-a uimit pe pedagogi, cântând la acordeon, fluiet, vioară și nai. Anul 1956 a fost de bun augur, aducându-i numeroase premii la toate concursurile din raion și regiune. Virtuosul instrumentist a concertat cu orchestra sa și în capitala Ucrainei, cucerind titlul de

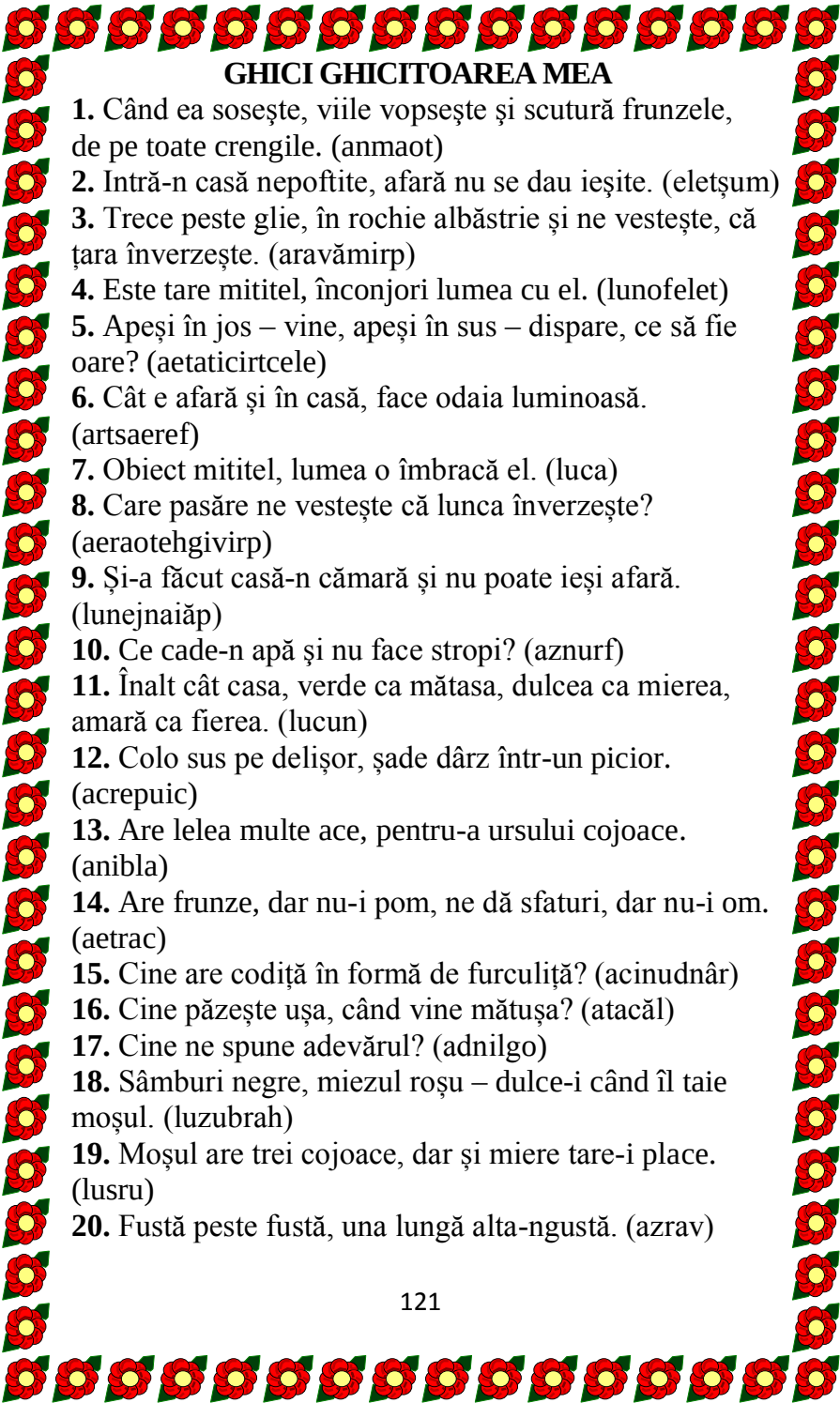

laureat. Treptat, a reușit să selecteze o suită de talente – soliști de elită, un grup vocal de femei și unul de bărbați, un cor mare. Pretutindeni unde concertau, artiștii amatori din Costiceni se bucurau de înaltă apreciere. Un eveniment cultural deosebit a avut loc în 1969, când la Costiceni a luat ființă Școala de muzică pentru copii, al cărei director pe parcursul multor ani a fost Toader Captari. Peste trei ani, orchestra „Izvoraș” s-a învrednicit de titlul de colectiv popular de amatori, tot atunci conducătorul ei primind titlul de Lucrător Emerit al Culturii din Ucraina. Un merit aparte la prestigiul orchestrei l-au avut și solistele Iulia Captari-Bidașcu și Valentina Colac. Din fragedă tinerețe talentatul nostru consătean a fost pasionat și de meșterirea instrumentelor muzicale. El singur își făcea instrumentele la care cânta – naiul, fluierul, ocarina. Și alți muzicanți veneau la rapsodul din Costiceni după instrumentele îndrăgite. Pentru aceste merite, în 1980, i s-a conferit titlul de Meșter popular al Moldovei. Și astăzi mulți instrumentiști vestiți din Republica Moldova cântă la naiurile meșterite de consăteanul nostru, el fiind cunoscut nu numai în țara vecină. Diplomele și celelalte distincții ilustrează geografia popularității sale din Ucraina până în Germania.

Chiar și atunci când era grav bolnav, părintele orchestrei nu uita de „copilul” său iubit, dându-le îndrumări tinerilor muzicanți. În 1998, când orchestra și-a marcat semicentenarul, Toader Captari nu mai era în viață. Însă, parcă presimțindu-și plecarea, a prelucrat „Sârba” și „Hora”, transmițându-le lui Vladimir Șeremet, actualul conducător al „Izvorașului”, cu porunca testamentară: „Eu n-am să fiu, dar voi să le interpretați”. Moartea nemiloasă l-a răpit dintre noi la 25 septembrie 1995, lăsând în urma

artistului multe planuri și vise nerealizate. Suflul său, însă, trăiește în melodiile orchestrei, care de mai bine de șase decenii îi duce dorul mai departe.

GHICI GHICITOAREA MEA

1. Când ea sosește, viile vopsește și scutură frunzele,
de pe toate crengile. (anmaot)
2. Intră-n casă nepoftite, afară nu se dau ieșite. (eletșum)
3. Trece peste glie, în rochie albăstrie și ne vestește, că
țara înverzește. (aravămirp)
4. Este tare mititel, înconjori lumea cu el. (lunofelet)
5. Apeși în jos – vine, apeși în sus – dispăre, ce să fie
oare? (aetaticirtcele)
6. Cât e afară și în casă, face odaia luminoasă.
(artsaeref)
7. Obiect mititel, lumea o îmbracă el. (luca)
8. Care pasăre ne vestește că lunca înverzește?
(aeraotehgivirp)
9. Și-a făcut casă-n cămară și nu poate ieși afară.
(lunejnaiăp)
10. Ce cade-n apă și nu face stropi? (aznurf)
11. Înalt cât casa, verde ca mătasa, dulce ca mierea,
amară ca fierea. (lucun)
12. Colo sus pe delișor, șade dârz într-un picior.
(acrepuic)
13. Are lelea multe ace, pentru-a ursului cojoace.
(anibla)
14. Are frunze, dar nu-i pom, ne dă sfaturi, dar nu-i om.
(aetrac)
15. Cine are codiță în formă de furculiță? (acinudnâr)
16. Cine păzește ușa, când vine mătușa? (atacâl)
17. Cine ne spune adevărul? (adnilgo)
18. Sâmburi negre, miezul roșu – dulce-i când îl taie
moșul. (luzubrah)
19. Moșul are trei cojoace, dar și miere tare-i place.
(lusru)
20. Fustă peste fustă, una lungă alta-ngustă. (azrav)

21. Coadă scurtă, burduhos – se ține că-i tare frumos.
(lunatsob)

22. Voi știți cine sunt eu?

Soarele-i fratele meu. (iuleraos-aeraolf)

23. E foarte mititel, toată lumea încape-n el.

(lurozivelet)

24. Curelușă lunicoasă, se ascunde-n iarba deasă.

(elepraș)

25. Cine ziua lucrează, iar noaptea mănâncă? (lulac)

26. Tot timpul e verde și haina el nicicând nu-și pierde.

(ludarb)

27. Scândurica bradului, veselia satului. (araoiv)

28. Cine nu se întoarce înapoi nicicând? (lupmit)

29. Cum deschizi ușile – intră mătușile. (eletșum)

30. Câmpul – alb, oile – negre, cine le vede – nu le

crede, cine le paște – le cunoaște. (aetrac)

31. Dacă nu-i în casă, mâncarea nu-i gustoasă. (aeras)

32. Roșu și arătos, îți pare că-i gustos – când îl guști cu

dinții, îi vezi pe toți sfinții. (etui luiedra)

33. Sus – albastru și cu stele, jos – verde cu floricele.

(lutnâmpăp iş lurec)

34. La stână ia masa – în pădure îi este casa. (lupul)

35. Cu rochiță verzuie, iată trece peste glie, pe unde

trece ea, totul îi verde-n urma sa. (aravămirp)

36. Animal cu trup de om, sare și saltă din pom în pom.

(ațumiam)

37. Urechi – lungi, picioare – lungi, numai cu pușca îl

ajungi. (elerupei)

38. Foarfece are, dar nu croiește, cine-l știe îl ghicește.

(lucar)

39. Șade moșul în cămară cu mustățile afară. (lurvocrom)

40. Merge la baltă și se scaldă îmbrăcată. (ațar)

APRECIERI ȘI IMPRESII

ZINAIDA SMOCHINĂ-ROTARU ADUCE O NOUĂ PICĂTURĂ DE LUMINĂ ȘI DE IUBIRE PE FRUNTEA SENINĂ A COPIILOR DORITORI DE CUVÂNTUL SCRIS

Zinaida Smochină-Rotaru, cunoscut și apreciat poet popular din satul Costiceni, ne propune un nou volum: ”Un buchet de poezii - pentru voi, iubiți copii”.

Este o carte de versuri, ghicitori și povestiri în limba română adresată copiilor de la grădiniță și elevilor din clasele primare. Un volum în care putem citi versuri minunate despre mamă, pâinea, patria și glia sau despre animale (un capitol consistent).

Autoarea ne propune versuri de factură religioasă, despre anotimpuri sau poezii dedicate copiilor poznași. Ca și în cărțile sale anterioare, poeziile doamnei Zinaida Smochină-Rotaru (publicate și în portalul Literatură Copii) sunt scrise din inimă, cu o frumoasă sinceritate, găsind limbajul cel mai potrivit pentru a-i atrage pe copii.

Autoarea impresionează prin mesajul său direct, prin identificarea părții frumoase a copilăriei, a purității, a jocului.

Poezia este optimistă, dar și educativă, moralizatoare. În poezia din acest volum găsim culoare, căldură, lumină binefăcătoare. ”Soare, soare, frățioare,/Cu lumină sclipitoare,/Spune-mi, câte raze ai/Și pe toate cui le dai? -/Am eu multe, pentru toți/-La copii și la nepoți”, scrie autoarea în poezia ”Soare, soare”. Povestirile cuprinse în partea finală a volumului sunt pline de tâlc, de înțelepciune, titlurile

lor vorbind de la sine: "Băiatul neascultător", "Fetița săracă", "Oaspetele divin" ș.m..

Salutăm cu mult drag și cu bucurie apariția acestui nou volum al doamnei Zinaida Smochină-Rotaru, o nouă picătură de lumină și de iubire pe fruntea senină a copiilor doritori de cuvântul scris. O parte dintre poeziile cuprinse în volum vor fi publicate și în cel mai mare portal pentru literatura dedicată copiilor: www.literaturacopii.ro, unde Zinaida Smochină-Rotaru a fost, este și va fi mereu acasă.

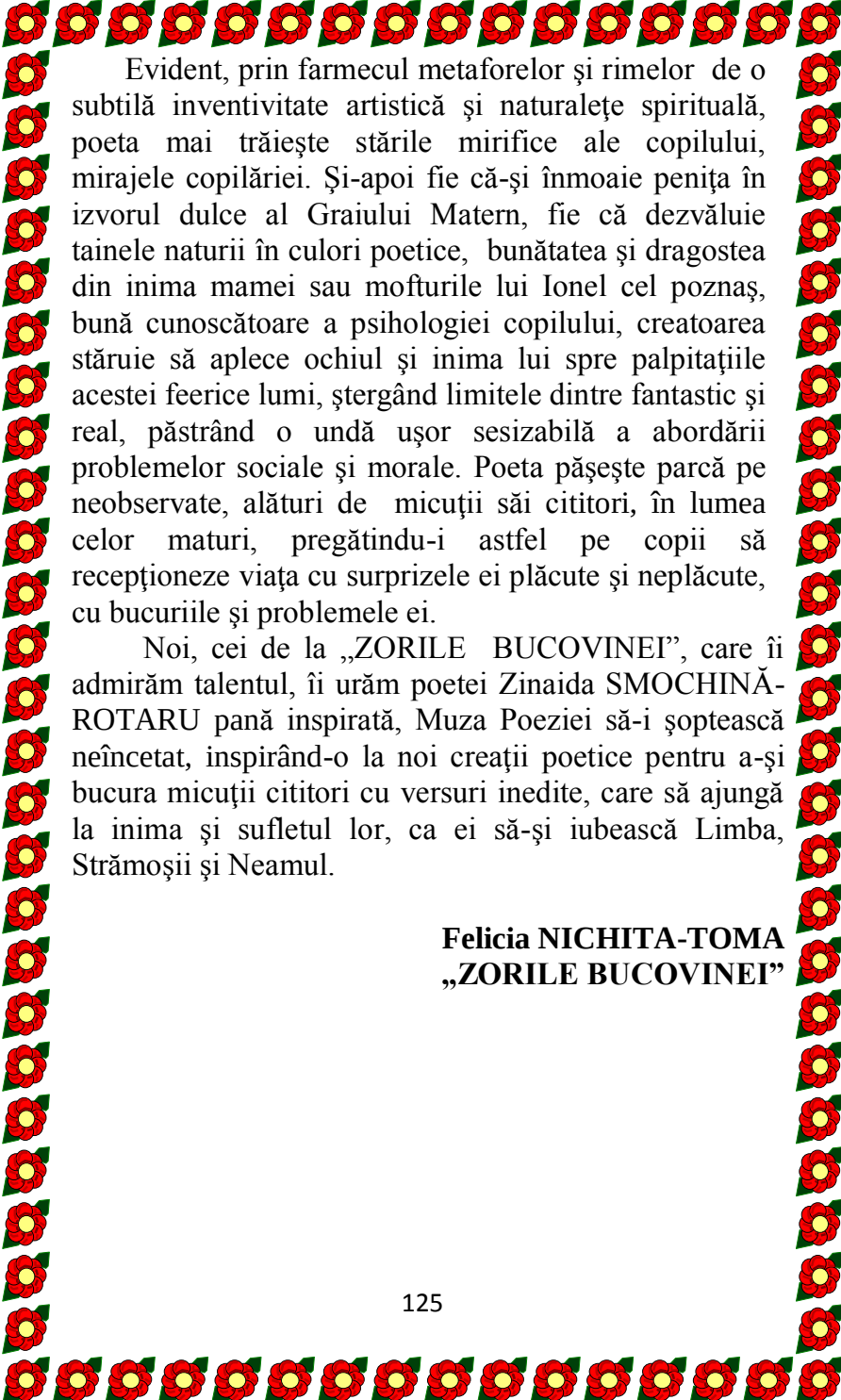
PETRE CRĂCIUN

Scriitor de literatură pentru copii - București

LE ADUCE BUCURII ȘI VOIE BUNĂ LA CEI MICI

Harnică ca o albină, poeta-populară Zinaida SMOCHINĂ-ROTARU din satul Costiceni, raionul Noua Suliță, adună nectarul verbului matern la fagurele de miere al Muzei Euterpe. Or, de 27 de ani, din 1987, osârduitoarea creatoare le aduce bucurii și „Voie bună la cei mici”, publicându-și poeziile în paginile ziarului „ZORILE BUCOVINEI”, culegând laurii aprecierii și stimei.

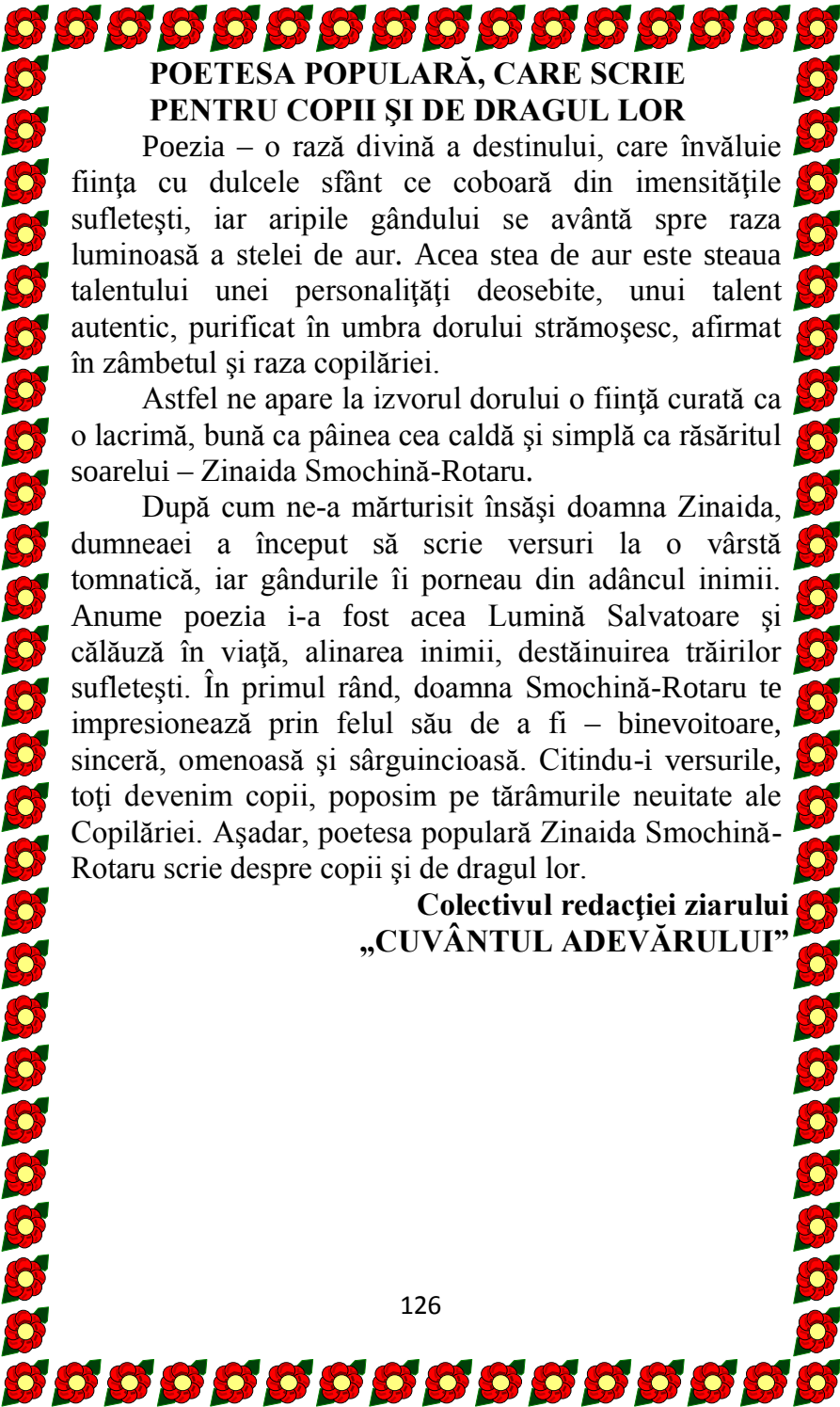
Destinate micului cititor, versurile poetei copleşesc prin armonia simplității și savoarea sensibilității lirice, prin individualitatea poetică. Adevărul e că poezia dnei Zinaida își are seva de la izvoare, fiind zămislită din trăire sufletească, din sacralitatea sentimentelor, prin întoarcerea, fie doar pentru un moment, în magia copilăriei, în care intuim faptul că, indiferent de vârstă, fiecare ne regăsim.

Evident, prin farmecul metaforelor și rimelor de o subtilă inventivitate artistică și naturalețe spirituală, poeta mai trăiește stările mirifice ale copilului, mirajele copilăriei. Și-apoi fie că-și înmoaie penița în izvorul dulce al Graiului Matern, fie că dezvăluie tainele naturii în culori poetice, bunătatea și dragostea din inima mamei sau mofturile lui Ionel cel poznaș, bună cunoscătoare a psihologiei copilului, creatoarea stăruie să aplece ochiul și inima lui spre palpațiile acestei feerice lumi, ștergând limitele dintre fantastic și real, păstrând o undă ușor sesizabilă a abordării problemelor sociale și morale. Poeta pășește parcă pe neobservate, alături de micuții săi cititori, în lumea celor maturi, pregătindu-i astfel pe copii să recepționeze viața cu surprizele ei plăcute și neplăcute, cu bucuriile și problemele ei.

Noi, cei de la „ZORILE BUCOVINEI”, care îi admirăm talentul, îi urăm poetei Zinaida SMOCHINĂ-ROTARU până inspirată, Muza Poeziei să-i șoptească neîncetat, inspirând-o la noi creații poetice pentru a-și bucura micuții cititori cu versuri inedite, care să ajungă la inima și sufletul lor, ca ei să-și iubească Limba, Strămoșii și Neamul.

Felicia NICHITA-TOMA
„ZORILE BUCOVINEI”

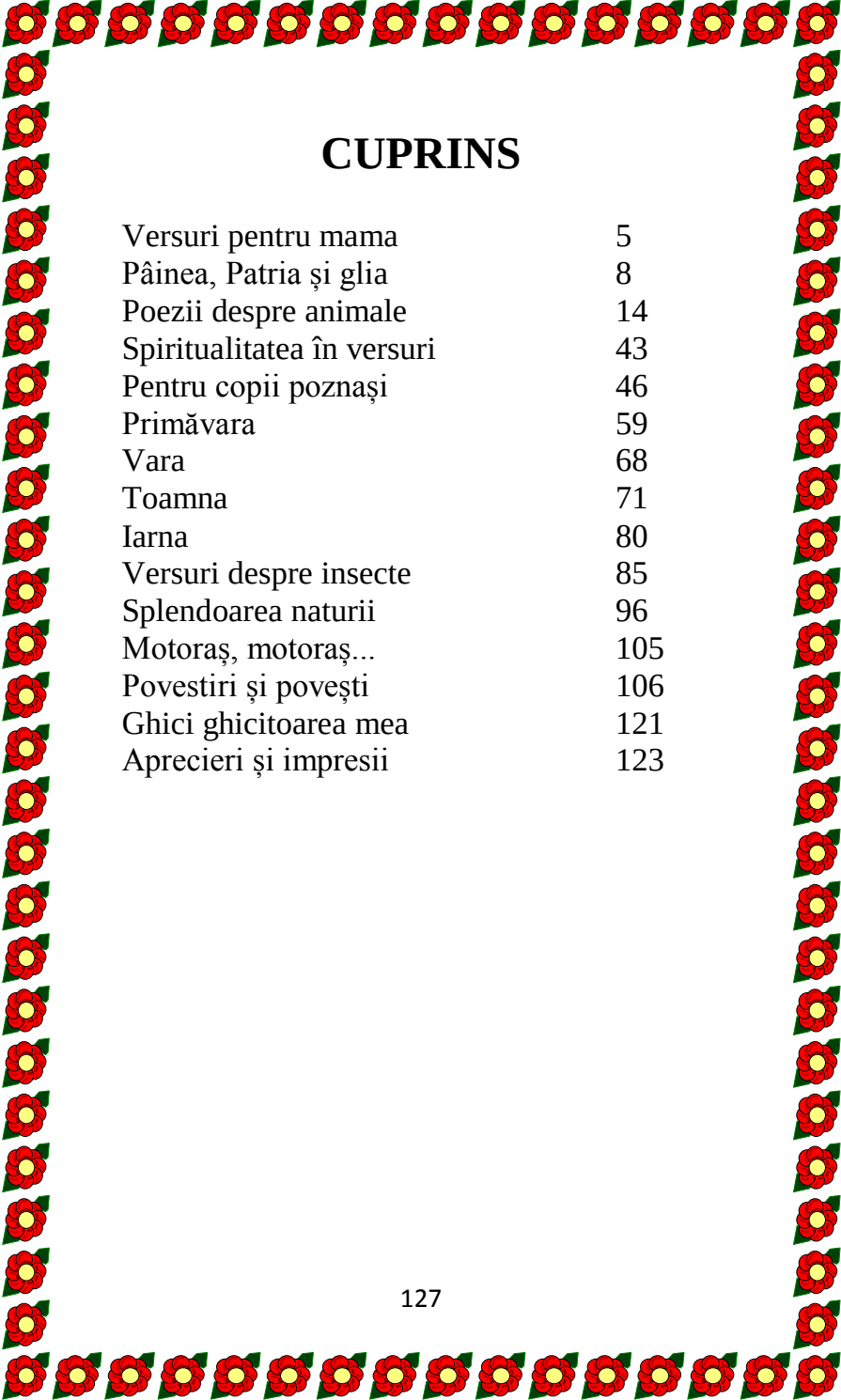
POETESA POPULARĂ, CARE SCRIE PENTRU COPII ȘI DE DRAGUL LOR

Poezia – o rază divină a destinului, care învăluie ființa cu dulcele sfânt ce coboară din imensitățile sufletești, iar aripile gândului se avântă spre raza luminoasă a stelei de aur. Acea stea de aur este steaua talentului unei personalități deosebite, unui talent autentic, purificat în umbra dorului strămoșesc, afirmat în zâmbetul și raza copilăriei.

Astfel ne apare la izvorul dorului o ființă curată ca o lacrimă, bună ca pâinea cea caldă și simplă ca răsăritul soarelui – Zinaida Smochină-Rotaru.

După cum ne-a mărturisit însăși doamna Zinaida, dumneaei a început să scrie versuri la o vârstă tomnatică, iar gândurile îi porneau din adâncul inimii. Anume poezia i-a fost acea Lumină Salvatoare și călăuză în viață, alinarea inimii, destăinuirea trăirilor sufletești. În primul rând, doamna Smochină-Rotaru te impresionează prin felul său de a fi – binevoitoare, sinceră, omenoasă și sânguincioasă. Citindu-i versurile, toți devenim copii, poposim pe tărâmurile neuitate ale Copilăriei. Așadar, poetesa populară Zinaida Smochină-Rotaru scrie despre copii și de dragul lor.

**Colectivul redacției ziarului
„CUVÂNTUL ADEVĂRULUI”**

CUPRINS

Versuri pentru mama	5
Pâinea, Patria și glia	8
Poezii despre animale	14
Spiritualitatea în versuri	43
Pentru copii poznași	46
Primăvara	59
Vara	68
Toamna	71
Iarna	80
Versuri despre insecte	85
Splendoarea naturii	96
Motoraș, motoraș...	105
Povestiri și povești	106
Ghici ghicitoarea mea	121
Aprecieri și impresii	123